ΑΙΘΜΗ

ΜΑΡΤΙΟΣ — ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1952

Α Ι Ξ Ω Ν Η

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

Συνδρομὴ ἐτησία Ἐσωτερικοῦ δρχ. 60.000—Ἐξωτερικοῦ Δολλ. 5—
Διὰ τὴν Αἴγυπτον Λιρ. Αἰγύπ. 2.—Τιμὴ ἑκάστου τεύχους δρχ. 5.000
Τόμος Β', Ἀριθ. φύλλου 15 — 16

Διὰ τὰ χειρόγραφα καὶ ὅτι ἐνδιαφέρει τὴν σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ πρὸς τὴν «ἐπιτροπὴν ἐκδόσεως» ὁδὸς Νίκης 20 Τηλέφ. 24.106. Ἐμβάσματα καὶ συνδρομαὶ διὰ τὸ περιοδικὸν πρέπει νὰ ἀποστέλλωνται πρὸς τὴν δίδα Ἀντωνίαν Κουρμπούζου ὁδὸς Νίκης 20 Ἀθῆναι. Διὰ πληροφορίας καὶ κάθε τι σχετικὸν μὲ τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ περιοδικοῦ πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Κανδρεβιώτην ὁδὸς Νίκης 20 — Τηλέφ. 20.149 Ἀθῆναι

ΑΘΗΝΑΙ: ΤΥΠΟΙΣ ΕΥΘ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΑΙΞΩΝΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ι.—Τὸ ὑπόμνημα αὐτό, ἀναφέρει ἀκριβῆ γεγονότα καὶ συγκεκριμένα ἀποτελέσματα, τῶν ἐπιδιώξεων καὶ τῆς δράσεως, μιᾶς Ἑλληνικῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ποὺ ἐδημιουργήθη ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ προχώρησε ἀθόρυβα καὶ αὐτοδύναμα σὲ ἀξιόλογες γιὰ τὶς προϋποθέσεις ποὺ εἶχε πραγματοποιήσεις. Τὸ ἀποτέλεσμα πάντως δείχνει, τί μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ Λαός μας, ὅταν κινεῖται μὲ Ἑλληνικὴν ἰδεολογικὴν ἑνότητα, μακρυὰ ἀπὸ τὶς ὁποιεσδήποτε ἐπιρροές, ποὺ νοθεύουν τὴν παράδοσή μας καὶ ἀλλοιώνουν τὸν χαρακτῆρα της. Ἡ προσπάθειά μας ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Ἡγεσίαν τῆς χώρας, καὶ τὴν παρακαλεῖ ὄχι νὰ τὴν βοηθήση οἰκονομικά, ἀλλὰ νὰ τῆς προσφέρει τὴν ἠθική της συμπαράσταση. Πιστεύουμε ὅτι εἶναι ἀνάγκη σήμερα, σὲ μιὰ περίοδο κάμψεως ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς, νὰ ἀντιδράσουμε μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις στὴν παρακμή.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ γνήσια κληρονομιὰ τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως. Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία μὲ τὴν ἐνίσχυση καὶ τὴν συνεργασία τοῦ Κράτους μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ βοηθήση τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ καλλιέργεια τοῦ λαοῦ μας καὶ τὴν ὑλική του ἀποκατάσταση. Αὐτὸ θὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ὑπηρεσίες, ποὺ μποροῦμε νὰ προσφέρουμε σήμερα στὸ Ἔθνος.

ΙΙ.— Τὸν Μάϊον τοῦ 1950, εἰκοσιεπτὰ ἄστεγοι βιοπαλαισταὶ ψαράδες, χειροτέχνες καὶ ἐργάτες, κάτοικοι Γλυφάδας, ἐζήτησαν τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴ βοήθεια τῶν διανοουμένων τῆς ἴδιας περιοχῆς, γιὰ τὴ λύση τοῦ προβλήματος τῆς στέγης των. Στὴν ἔκκληση αὐτὴ ποὺ ἐξέφραζε τὴν ἀγωνία τοῦ λαοῦ μας, γιὰ τὰ ὑλικὰ μεταπολεμικὰ του προβλήματα, ἀπήντησαν 15 διανοούμενοι κάτοικοι Γλυφάδας καὶ Ἀθηνῶν (ἕνας δικηγόρος, ἕνας μουσουργός, ἕνας ἀρχαιολόγος, ἕνας καθηγητὴς Πολυτεχνείου τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς Σχολῆς, ἕνας καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, ἕνας καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἕνας λογοτέχνης, δυὸ σκηνοθέτες θεάτρου καὶ κινηματογράφου, μιὰ λαογράφος, ἕνας ἐπιστήμων ὑφαντουργός, ἕνας δικαστής, δυὸ ἠθοποιοὶ καὶ ἕνας οἰκονομολόγος). Οἱ διανοούμενοι αὐτοί, ποὺ ἐφλέγοντο ἀπὸ «Ἑλληνικὸν πάθος» γιὰ τὰ πνευματικὰ προβλήματα τοῦ Ἔθνους, συνέδεσαν τὰ σύγχρονα ὑλικὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ μας, μὲ τὴν συντήρηση, μελέτη καὶ καλλιέργεια τῆς γνησίας Ἑλληνικῆς παραδόσεως. Ἔτσι οἱ δυὸ ὁμάδες ἵδρυσαν τὸν κτηματικὸ καὶ οἰκοδομικὸ Συν]σμὸ «ΑΙΞΩΝΗ».

ΙΙΙ.— Ἡ «ΑΙΞΩΝΗ» στὸ ἄρθρο 3 τοῦ καταστατικοῦ της (ἀρ. ἔγκρ. Ὑπουργ. Ἐργασίας 36038]1048]14-7-50) προσδιώρισε τὸν σκοπόν της: «Ἵδρυσις ἑνὸς προτύπου Ἑλληνικοῦ οἰκισμοῦ (μὲ ἑνότητα πολεοδομικοῦ καὶ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου, ἀνταποκρινομένου πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς πολεοδομικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως), γιὰ τὴν στέγαση ἀκτημόνων ἢ ἀστέγων διανοουμένων ἐν γένει, καλλιτεχνῶν, βιοτεχνῶν καὶ ἐργατῶν λαϊκῆς χειροτεχνίας. Ἡ δημιουργία εἰς τὸν οἰκισμὸν αὐτὸν ἑνὸς ὑποδειγματικοῦ πνευματικοῦ κέντρου μελέτης, συντηρήσεως καὶ καλλιεργείας τῆς γνησίας Ἑλληνικῆς παραδόσεως, ποὺ θὰ εἶναι συγχρόνως καὶ κέντρον ἐκπολιτιστικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐκεῖ ἡ ΑΙΞΩΝΗ μὲ τὰ δικά της οἰκονομικὰ μέσα θὰ ἐφήρμοζε κοινωνικὴν καὶ Τουριστικὴν πολιτικήν, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ βοηθήση τὴν ἀνορθωτικὴ προσπάθεια τοῦ Κράτους, εἰς τὸ πλαίσιον πάντοτε τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἡ κατοχύρωση τῶν σχεδίων ἔγινε μὲ ἀντιστοίχους περιορισμοὺς τῆς ἰδιοκτησίας τῶν συνεταίρων ποὺ ἐπιβάλλει τὸ ἐγκεκριμένο καταστατικὸ τοῦ συνεταιρισμοῦ. Ἔτσι ὅλοι οἱ συνεταῖροι ἀποδέχονται πρὶν ἐγγραφοῦν μέλη, νὰ τηρήσουν ἀκριβῶς τὰ σχέδια ποὺ θὰ ἐκπονήση ὁ ἀκούραστος μελετητὴς τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς παραδόσεως κ. Δ. Πικιώνης, ποὺ ἀνέλαβε καὶ ἐξετέλεσε τὰ σχέδια τοῦ οἰκισμοῦ. Στὸ ἴδιο ἄρθρο ἀναφέρεται ὅτι τοὺς πνευματικοὺς σκοπούς του θὰ πραγματοποιήση ὁ συνεταιρισμὸς μὲ τὴν ἔκδοση περιοδικοῦ, τὴν ἵδρυση βιβλιοθήκης, Μουσείου, μιᾶς προτύπου βιοτεχνικῆς Σχολῆς (Ἰνστιτούτου λαϊκῆς τέχνης) γιὰ τὴν διδασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς λαϊκῆς χειροτεχνίας καὶ βιοτεχνίας (ὑφαντουργία, ἀσημουργία, ἀργυροχοΐα, κεραμική, κεντήματα κλπ.) γιὰ τὴν παραγωγὴ ἔργων Ἑλληνικῆς τέχνης, μὲ τὴν ἵδρυση Σχολῆς κατωτέρας, μέσης καὶ ἐλευθέρας ἀκαδημαϊκῆς μορφώσεως γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ ἀνάπτυξη τῆς ἀρχαίας καὶ συγχρόνου Ἑλλ. Παιδείας. Τὶς πραγματοποιήσεις αὐτὲς ἡ ἱδρυτικὴ ὁμάδα ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτύχῃ, στηριζομένη κυρίως στὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες τῶν μελῶν τοῦ Συν]σμοῦ. Αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπὸς ποὺ ἔθεσαν μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν πραγματοποιήσουν οἱ ἑταῖροι τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» καὶ ὅταν ἄρχισαν εἶχαν μόνον πίστιν, ὁραματισμὸ καὶ ἐλάχιστα οἰκονομικὰ μέσα. Ὁ κύκλος τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἦταν ἄνθρωποι ἐσχάτης καὶ μέσης ἐνδείας. Δὲν ἀποτελοῦσαν συγκροτημένην ὁμοίας προελεύσεως ἢ ἐπαγγέλματος κοινωνικὴ ὁμάδα. (λ.χ. Δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐπαγγελματίαι κλπ.), ὅπως συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους συνεταιρισμούς. Ἦταν ἑτερόκλιτα στοιχεῖα διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων καὶ διαπαιδαγωγήσεως. Ἡ «ΑΙΞΩΝΗ» εἶχε ἀπευθυνθῆ σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ ἵδρυσε, στηριζομένη στὴν

«Ἑλληνικὴ Ἰδεολογία», τὸν πρῶτο μοναδικὸ συνεταιρισμό, μὲ μέλη διαφορετικῆς καὶ ποικίλης κοινωνικῆς προελεύσεως καὶ τάξεως ποὺ ἔθεσεν ὡς βασική του ἐπιδίωξη τὴν δημιουργία πνευματικοῦ κέντρου τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως.

ΙΥ. Ἡ «ΑΙΞΩΝΗ» ὅμως δὲν εἶναι μόνον ἰδέα, ἀλλὰ καὶ πρακτικὴ ἐφαρμογή. Ἡ ἱδρυτικὴ ὁμάδα προκειμένου νὰ λύση τὰ πρακτικὰ θέματα, ἐχρησιμοποίησεν ὅλες τὶς ἠθικὲς καὶ οἰκονομικὲς δυνατότητες τῶν πρώτων συνεταίρων, κυρίως ὅμως τὴν ἀκτινοβολία τῶν πνευματικῶν ἐπιδιώξεων τοῦ συνεταιρισμοῦ. Ἀξιοποίησε, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν πρακτικῶν, οἰκονομικῶν σκοπῶν τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ τὴν συμμετοχὴ τῶν διανοουμένων, ἐπιστημόνων καὶ καλλιτεχνῶν, ποὺ περισσότερο πιστεύουν στὴν ἀνάγκη τῆς μελέτης καὶ καλλιέργειας τῆς παραδόσεως καὶ γιαὐτὸ κυρίως ἐνδιαφέρονται. Ἐτόνισεν ἐπίσης τὸ κοινωνικὸ περιεχόμενο τοῦ σκοποῦ τοῦ συνεταιρισμοῦ, ποὺ ἀποβλέπει στὴν ἐνίσχυση, μὲ τὴν ἔμπρακτη ἐκδήλωση τῆς συνεταιριστικῆς ἀλληλεγγύης, τῶν οἰκονομικῶς ἀδυνατοτέρων συνεταίρων. Προπάντων ξεκίνησε μὲ Ἑλληνικὴ διαύγεια στὴν πρακτικὴ ἐφαρμογή. Ἀντὶ νὰ συγκεντρώση χρήματα καὶ νὰ προβῆ στὴν ἀγορὰ τῆς κατάλληλης περιοχῆς, βρῆκε πρῶτα τὴν περιοχὴ καὶ προχώρησε μὲ θάρρος εἰς τὴν ἀνάληψη ὑποχρεώσεων ἀπέναντι τῶν ἰδιοκτητῶν, χωρὶς χρήματα, μὲ προσωπικὲς ἐγγυήσεις τῆς ἱδρυτικῆς ὁμάδος ἔναντι τῶν ἰδιοκτητῶν, ποὺ κατενόησαν, καὶ βοήθησαν σημαντικὰ τὴν προσπάθεια. Ἡ πρώτη συμφωνία γιὰ τὴν ἀγορὰ τῆς ἐκτάσεως ἐπικυρώθηκε μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ μιᾶς ἁπλῆς ἐπιστολῆς μὲ ἕνα σύμφωνο κυρίων, ἀφοῦ ὁ συνεταιρισμὸς δὲν εἶχε τὰ χρήματα οὔτε γιὰ ἕνα συμβολαιογραφικὸ προσύμφωνο. Καὶ ἡ συμφωνία ἔγινε τόσο γιὰ νὰ δεσμευθῆ ἡ περιοχὴ καὶ νὰ καθοριστῆ μιὰ τιμὴ ἀγορᾶς (ἔτσι θὰ ἀποφεύγαμε τὴν ἀνατίμηση ἀπὸ τὴν ἴδια περιοχή, οἱ ἴδιοι ἰδιοκτῆται ἐπώλησαν μετὰ ἓξ μῆνες, ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τῆς ἐπιστολῆς, σὲ τιμὴ σχεδὸν διπλασία, κατωτέρας ποιότητος οἰκόπεδα) ὅσο καὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῆ ἡ ἀγορὰ αὐτῆς τῆς περιοχῆς, ποὺ εἶναι μοναδικὴ γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ οἰκισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως, γιὰ λόγους ἱστορικούς, κλιματολογικοὺς καὶ γεωφυσικούς. Βρίσκεται ἐκεῖ ποὺ ἦταν στὴν ἀρχαιότητα ὁ Δῆμος «ΑΙΞΩΝΗΣ» [1] (Γλυφάδα-Κάτω Πυρναρή). Ἀπέχει, ἀπὸ τὴν θάλασσα (μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες Ἑλληνικὲς ἀμμουδιὲς) καὶ τὸ ἀκρωτήριο Παῦλος ἢ Ἀγυιὰ (ἐκεῖ ποὺ ἀπεβιβάσθη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐρχόμενος στὴν Ἀθήνα τὸ 52 μ. Χ.) 1200 μέτρα. [2] Ἔχει ὑψόμετρο 75 μ. εἰς τὸ κέντρον καὶ μηδὲν ὑγρασία καὶ θεραπευτικὲς ἰδιότητες γιὰ ἀδενοπαθήσεις, καρδιακὲς παθήσεις, πολυεμυελίτιδες, φυματίωσιν τῶν ὀστῶν (εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 250 μ. ἀπὸ τὸ Θεραπευτήριον—Ἀσκληποιεῖον, Βούλας). Ἔχει ἰαματικὲς πηγὲς ὅμοιες τοῦ Βάδεν-Βάδεν ἐγκεκριμένες ἀπὸ τὸ ἰατροσυνέδριον, ποὺ βρέθηκαν τὸ 1927 καὶ παρέμειναν ἀνεκμετάλλευτες ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν δι' ἀγνώστους λόγους (εἶναι ἡ νεωτέρα ἰαματικὴ πηγὴ τῆς Ἑλλάδος —ὅρα σχετικὸν ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ὑπ' ἀριθ. 1599|11-1-1928 καὶ εἰς ἐφημερίδα Ἔθνος 15-8-1946 ἄρθρον αἱ ἰαματικαί μας πηγαί—). Εἶναι ἐπίπεδος ἐπιφάνεια μὲ μεγίστην κλίσιν πρὸς τὸν ὁρίζοντα 15ο|ο (ὅρα ἔγγραφον Δασάρχου Πεντελικοῦ—Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 2|1952), βρίσκεται δέ, στοὺς πρόποδες τοῦ Ὑμηττοῦ τὴν πιὸ κοντινὴ βουνοπλαγιά του πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰς βάθος 700 μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου Γλυφάδας. Περιλαμβάνει ἔκτασιν 400 στρεμμάτων καὶ ὁρίζεται πρὸς τὸ βουνὸ μὲ πευκόφυτη ἔκταση μικρῶν πεύκων τοῦ δάσους Γλυφάδας ποὺ κατεστράφη στὴν κατοχὴ καὶ ξαναγίνεται. Συνδέεται μὲ τὸ ἐγκεκριμένο σχέδιο Γλυφάδας καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸ μῆκος τῆς ἐκτάσεως (1500 μ.) καὶ χωρίζεται ἀπ' αὐτό, μὲ ἕνα ἐγκεκριμένο δρόμο 33 μέτρων πλάτους, ποὺ προεκτεινόμενος μέχρις Ἀθηνῶν, σύμφωνα μὲ παλαιότερον σχέδιον (ὅρα σχέδιον), περιορίζει τὴν ἀπόστασιν Ἀθηνῶν — Αἰξωνῆς (Γλυφάδας), σὲ 11 χιλιόμετρα, ἀντὶ 17 τοῦ παραλιακοῦ δρόμου καὶ 15 τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος γιὰ τὴν ἀποσυμφόρηση τοῦ ὁδικοῦ δικτύου Ἀθηνῶν—Βουλιαγμένης καὶ θὰ ἐξυπηρετήση ἀσφαλῶς τοὺς στρατιωτικοὺς σκοποὺς τοῦ Κράτους. Ἐπίσης ὁ ἴδιος δρόμος ὁδηγεῖ εἰς εὐθεῖαν πρὸς Σούνιον καὶ θὰ εἶναι ὁ Ἐθνικὸς καὶ Τουριστικὸς δρόμος τοῦ μέλλοντος Ἀθηνῶν—Αἰξωνῆς—Βουλιαγμένης—Σουνίου. Τὸ σύμφωνον κυρίων ποὺ ὑπεγράφη τὴν 10ην Ἰουνίου 1950 (ὅρα ἀντίγραφον) ἀναφέρει ὅτι ἡ Αἰξωνη θὰ ἀγοράση τὴν ἔκταση 400 στρεμμάτων ἐντὸς τριῶν μηνῶν μὲ τιμὴν δραχ. 2.650.000 κατὰ στρέμμα (ἀντὶ 4.167.000 κατὰ στρέμμα ποὺ ἠγόρασεν τὴν ἐν συνεχείᾳ ἔκτασιν ὀρεινὴν καὶ πολὺ κατωτέρας ἀξίας ὁ συνεταιρισμὸς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν). Κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς δὲν κατεβλήθησαν χρήματα, γιατὶ τὸ Ταμεῖον τῆς Αἰξωνῆς εἶχε μόνον 600.000 δραχμὲς καὶ οἱ συνεταῖροι ἦσαν μόλις 42. Οἱ ἰδιοκτῆται (Καλλιόπη χήρα Π. Καραπάνου, κληρονόμοι Ι. Ζέππου, κληρονόμοι Δημ. Ζαμάνου Ν. Τριανταφυλλίδου, Εὐάγ. Ἀγ. Εὐγενίδης καὶ Νικ. Γιαρμενίτης) ἐδέχθησαν τὴν ἠθικὴν δέσμευσιν ἀπέναντι τοῦ Συν|σμοῦ μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι ἡ ἱδρυτικὴ ὁμάδα θὰ ἐξεπλήρωνε τὶς ὑποχρεώσεις της. Καὶ αὐτὴ ἀνέλαβε τὴν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐξοφλήση τὴν ἀξίαν τῶν οἰκοπέδων. Ἴσως τὸ παράδειγμα αὐτὸ εἶναι μοναδικὸ στὶς προσπάθειες τῆς συλλογικῆς δράσεως ποὺ ὑπηρετοῦν γενικώτερὲς πνευματικὲς καὶ οἰκονομικὲς ἐπιδιώξεις. Τὴν ἱδρυτικὴ ὁμάδα ἐθέρμαινεν ἡ ἰδέα νὰ ἱδρύση ἕνα πνευματικὸ κέντρο τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως καὶ μὲ αὐτὸν τὸν ὁραματισμὸ προχώρησε, χωρὶς νὰ ὑπολογίση τὸ μέγεθος τῶν εὐθυνῶν. Μέσα σὲ διάστημα 4 μηνῶν ὅμως, χάρις στὴν ἀκατάβλητη προσπάθεια τῶν πρώτων 42 ἑταίρων συνεκεντρώθηκαν 200.000.000 περίπου μόνον ἀπὸ εἰσφορὰς τῶν συνεταίρων. Ἡ ἰδέα τῆς ἱδρύσεως ἑνὸς Ἑλληνικοῦ οἰκισμοῦ βρῆκε ἀπήχηση σὲ πνευματικοὺς ἀνθρώπους, ποὺ προσῆλθαν συνεργάτες καὶ συμπαραστάτες στὶς προσπάθειες καὶ ὁ λαὸς πίστεψε στὴν εἰλικρίνεια τῶν ἱδρυτῶν. Ἔτσι τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1950 ὑπεγράφη τὸ ὑπ' ἀριθ. 7671 συμβόλαιον τοῦ Συμ)φου Ἀθηνῶν Ρ. Γαρταγάνη, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Αἰξωνὴ ἀγόρασε τὰ πρῶτα 70 στρέμματα. Ἔδωσε ὅσα χρήματα εἶχε συγκεντρώσει καὶ συγχρόνως μὲ τὸ ἴδιο συμβόλαιο συμφώνησε ν' ἀγοράση ἄλλα 330 στρέμματα ἐντὸς προθεσμίας ἓξ μηνῶν δηλαδὴ μέχρι τῆς 6ης Μαρτίου. Ἡ πρώτη βασικὴ πρακτικὴ ἐπιτυχία τῆς Αἰξωνῆς ἦταν ἡ κατοχύρωσις τῆς ἀγορᾶς τῆς προνομιακῆς αὐτῆς ἐκτάσεως μὲ συμβόλαιο.

Ἡ δεύτερη ἐπιτυχία ἦταν ὅτι γιὰ τὴν συμφωνία τῆς ἀγορᾶς τῆς ὑπολοίπου ἐκτάσεως πήραμε 6 μῆνες προθεσμία ἀκόμη (ἡ ἀρχικὴ ἔληγε 10 Σ|βρίου 1950 καὶ ἡ νέα τὴν 6 Μαρτίου 1951) (ὅρα ἐπιστολὴ Στάη καὶ συμβόλαιο 7671). Τρίτη ἐπιτυχία εἶναι ὅτι γιὰ τὴν ἀγορὰ τῆς ὑπολοίπου ἐκτάσεως τῶν 330 στρεμμάτων, δὲν πληρώσαμε ἀρραβῶνα, ἀλλὰ ἐπιτύχαμε νὰ ἀποκτήσουμε χωρὶς ἀρραβῶνα δικαίωμα ἀγορᾶς χωρὶς ν' ἀναλάβουμε ἀντιστοίχως ὑποχρέωση, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἰδιοκτῆται εἶχαν ὑποχρέωση νὰ μᾶς συμπληρώσουν τὰ 400 στρέμματα στὴν ἴδια τιμὴ ἂν τὸ ζητούσαμε καὶ εἴχαμε τὴν δυνατότητα. Καὶ τετάρτη ἐπιτυχία ποὺ φανέρωνε τὴν κοινωνικὴ ἀποστολὴ τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» ἦταν ὅτι κατώρθωσε οἱ ἰδιοκτῆται μὲ ρητὸν ὅρον τοῦ Συμβολαίου 7671, νὰ ἀναλάβουν τὴν ὑποχρέωση νὰ μᾶς μεταβιβάσουν ἐπὶ 400 στρεμμάτων τὰ 50 στρέμματα σιὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας ποὺ εἴχαμε συμφωνήσει νὰ ἀγοράσουμε τὴν ὑπόλοιπο ἔκταση πρὸς τὸν σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦν οἱ ἀπορώτεροι συνεταῖροι. Ἔτσι οἱ ἱδρυταὶ κατώρθωσαν νὰ συμβιβάσουν τὶς πνευματικὲς ἐπιδιώξεις τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» μὲ τὴν λύση τῶν πρακτικῶν ζητημάτων καὶ νὰ ἀσφαλίσουν τὸν Συν|σμὸν ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς χρεωκοπίας καὶ τῆς διαλύσεως ἢ τῆς ἐκτροπῆς ἀπὸ τοὺς ἀρχικοὺς βασικοὺς καταστατικοὺς σκοπούς του. Εἶναι χρήσιμο τὸ παράδειγμα καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἀναφέρουμε λεπτομερέστερα. Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν πρώτη συμφωνία τοῦ Συν|σμοῦ μὲ τοὺς ἰδιοκτῆτες μᾶς ὥριζε προθεσμία πληρωμῆς τοῦ 1|6 τῆς ἀξίας τῆς ἐκτάσεως τῶν 400 στρεμμ. πρὸς 2.650.000 κατὰ στρέμμα δηλαδὴ δραχ. 176.000.000 περίπου τὴν 1ην Ἰουλίου 1950 ὡς ἀρραβῶνα, ὅταν θὰ ὑπεγράφετο τὸ προσύμφωνο καὶ τὴν 10ην Σ|βρίου 1950 θὰ ἔπρεπε νὰ πληρώσουμε τὸ ὑπόλοιπο δηλαδὴ δραχ. 900 ἑκατομ. γιὰ νὰ ὑπογραφῆ τὸ ὁριστικὸ συμβόλαιο γιὰ ὅλη τὴν ἔκταση. Ἂν στὸς 10 Σ|βρίου δὲν εἴχαμε τὰ χρήματα γιὰ τὴν πληρωμὴ τῆς ἀξίας ὅλης τῆς ἐκτάσεως, θὰ χάναμε τὸν ἀρραβῶνα τῶν 176.000.000. Ἡ ΑΙΞΩΝΗ τὴν 1ην Ἰουλίου 1950 εἶχε 300 μέλη καὶ στὸ ταμεῖο της 115.000.000. Ἦταν ἐπομένως ἀδύνατο νὰ ἐκπληρώση τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας καὶ οἱ ἰδιοκτῆται, εἶχαν κάθε λόγο νὰ μὴν ἐκπληρώσουν καὶ αὐτοὶ τὰ συμφωνηθέντα, ἀφοῦ μάλιστα τὴν περιοχὴ τὴν ζητοῦσαν ἄλλοι συνεταιρισμοὶ καὶ ἡ ἀξία της εἶχε αὐξηθῆ καὶ λόγῳ τῆς ζητήσεως καὶ λόγῳ τῆς προνομιακῆς της θέσεως (τὴν 2α Ἰουλίου 1950 ἀγόρασε ὁ συνεταιρισμὸς ἐργατικῶν στελεχῶν μὲ τὸ ὑπ' ὁριθμ. 16.589 συμβόλαιον τοῦ Συμ|φου Ἀθ. Παπαδημητρίου τὴν ἐν συνεχείᾳ ἔκτασιν κατωτέραν τῆς δικῆς μας δραχ. 4.750.000 κατὰ στρέμμα, καὶ ὁ συνεταιρισμὸς τῆς Π.Ε. τραυματιῶν ἀντὶ δρχ. 8.150.000 δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀρ. 17190|50 συμβολαίου τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου, τὴν 1ην Μαρτίου 1951 ὁ συν|σμὸς ὑπαλλήλων Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν στὴν ἴδια περιοχὴ μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 8328 συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ρήγα Γαρταγάνη ἀντὶ δραχ. 4.167.000 κατὰ στρέμμα καὶ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1952 ὁ συν|σμὸς καφεπωλῶν Ἀθηνῶν τὴν ἐν συνεχείᾳ ἔκτασιν δραχ. 5625 κατὰ στρέμμα. Ὅλοι οἱ συνεταιρισμοὶ αὐτοὶ καὶ ὁ συνεταιρισμὸς Ὑπαλλήλων τῆς ἑταιρίας ΟΥΛΕΝ ἔκαναν τὴν ἴδια ἐποχὴ διαπραγματεύσεις). Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἱδρυτικὴ ὁμάδα τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» ποὺ ἀντιμετώπιζε τὴν συκοφαντία τῶν κακῶν Ἑλλήνων, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἀντὶ νὰ γράφονται καινούργια μέλη, διεγράφοντο καὶ αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἐγγραφῆ (διεγράφησαν ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ 1950 μέχρι τὸν Σ|βριο 1950 μέλη 100) ἐφρόντιζε μὲ ὅλη της τὴ δραστηριότητα καὶ προπάντων τὴν ἠθικὴ ἀκτινοβολία τοῦ πνευματικοῦ ἔργου νὰ ἐγγράψη καινούργια μέλη, νὰ πείση τοὺς ἐγγραφέντας ὅτι διέθεταν μὲ σύνεση καὶ ἐνδιαφέρον τὰ χρήματά των οἱ ἱδρυταί, καὶ τοὺς ἰδιοκτήτας νὰ προβοῦν σὲ παραχωρήσεις γιὰ νὰ βοηθήσουν τὶς πνευματικὲς ἐπιδιώξεις τοῦ συν|σμοῦ. Ἦταν περίοδος ἀποφασιστικῆς σημασίας γιὰ τὴν ΑΙΞΩΝΗ καὶ τὸ ἐπιτελεῖο της. Εἶναι μία ἀπὸ τὶς λίγες ἴσως περιπτώσεις ποὺ οἱ διανοούμενοι διέθεσαν ὅλες τους τὶς δυνάμεις καὶ τὶς ἱκανότητες γιὰ τὴν λύση τῶν πρακτικῶν ζητημάτων καὶ τὴν ἐπέτυχαν. Πῆραν πρῶτα προφορικὴ προθεσμία ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες γιὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ προσυμφώνου μέχρι τὸν Σ|βριον 1950 καὶ ἔκαμαν ἔκκληση σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες, ποὺ εἶχαν ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ γενικώτερα ζητήματα τοῦ Ἔθνους καὶ κατείχοντο ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῶν συγχρόνων ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν προβλημάτων τοῦ λαοῦ μας, νὰ βοηθήσουν στὴν πράγματι μεγάλη τους προσπάθεια. Λίγοι δέχτηκαν τὴν συμπαράσταση στὸν τομέα τῶν πρακτικῶν ἐπιδιώξεων, γιατὶ τὸ ἔργο ἦταν δύσκολο, οἱ κίνδυνοι πολλοὶ καὶ οἱ εὐθῦνες μεγάλες. Ἔτσι ἡ μικρὴ ἱδρυτικὴ ὁμάδα προχώρησε μονάχη της μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ ἐξασφαλίση τὴν λύση τῶν πρακτικῶν ζητημάτων, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψη οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πνευματικὸ ἔργο. Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ πρώτου συμβολαίου ἔδωσε τὴν ἐλπίδα ἑνὸς εὐτυχοῦς τέρματος. Μὲ αὐτὸ κατώρθωσαν οἱ ἱδρυταὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν συν|σμὸ ἀπὸ δυὸ μεγάλους κινδύνους· πρῶτον νὰ μὴ κινδυνεύη νὰ χάση τὸ ποσὸν ἑνὸς ἀρραβῶνος ποὺ θὰ εἶχε δοθῆ γιὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ ὅρου τῆς ἀγορᾶς ὅλης τῆς ἐκτάσεως, ἂν δὲν συνεκέντρωναν τὰ χρήματα ἐντὸς τῆς ὡρισμένης προθεσμίας γιὰ νὰ πληρώσουν τὴν ἀξία της καὶ δεύτερον νὰ μὴ διατρέχη τὸν κίνδυνο νὰ ἀγοράση ὁπωσδήποτε τὰ ὑπόλοιπα 330 ἂν οἱ ἐγγεγραμμένοι δὲν πλήρωναν τὶς ὀφειλές τους πρὸς τὸν συνεταιρισμὸ ἢ διεγράφοντο, ὅπως ἐπίσης καὶ ἂν δὲν ἐνεγράφοντο στὸν συν|σμὸ ἄλλοι συνεταῖροι, ποὺ θὰ ἀγόραζαν τὰ ἀδιάθετα οἰκόπεδα καὶ θὰ κάλυπταν μὲ τὰ χρήματά τους τὴν ἀξία τῆς ὑπολοίπου ἐκτάσεως. Τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅμως ὅτι ἐνῶ οἱ συνεταῖροι τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1950, ὅταν ὑπεγράφη τὸ συμβόλαιο ὑπ' ἀρ. 7671 ἦσαν ἐλάχιστοι (308) πρό-

1. Ὅρα ἄρθρον Α. Παπαγιαννοπούλου—Παλαιοῦ, Αἰξωνὴ α' τόμ. σ. 10.
2. » » » » » » » » » 131.

βλεψαν καὶ ἔκαναν συμφωνία μὲ τοὺς ἰδιοκτῆτες καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ ἦταν πιθανὸν νὰ γραφτοῦν στὸ συν]σμὸ μεταγενέστερα. Ἐνῶ δηλαδὴ γιὰ τοὺς ἐγγεγραμμένους συνεταίρους μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ ὑπεγράφη τὸ συμβόλαιο ἐχρειάζοντο οἰκόπεδα 308, μὲ τὸ προσύμφωνο συμφωνήσαμε νὰ ἀγοράσουμε τετρακόσια στρέμματα δηλαδὴ 600 περίπου οἰκόπεδα. Ἔτσι ὁ κάθε συνεταῖρος ποὺ ἐρχόταν νὰ ἐγγραφῆ, μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ πρώτου συμβολαίου, ἐγνώριζε ὅτι εἶχε ἐξασφαλίσει τὸ οἰκόπεδό του, στὴ συγκεκριμένη περιοχὴ καὶ εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τὸ πάρη. Ἀντιθέτως, σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς κτηματικοὺς συν]σμοὺς τὰ μέλη ἐγγράφονται καὶ πληρώνουν μὲ τὴν ἀβεβαιότητα ἂν θὰ βρεθῆ ἡ κατάλληλη περιοχή. Συνήθως μάλιστα, οἱ περισσότεροι συνεταιρισμοὶ διαλύονται ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν βρίσκουν ἢ δὲν μποροῦν λόγω ἐλλείψεως πόρων, νὰ ἀγοράσουν τὴν ἀναγκαία οἰκοπεδικὴ ἔκταση. Ἡ «ΑΙΞΩΝΗ», μὲ τὸ ἀποτέλεσμα ὡς γεγονὸς καὶ ὄχι ὡς ἐπαγγελία ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἱδρύσεώς της, διέλυσε τὶς πρῶτες δυσπιστίες καὶ διέψευσε τοὺς πρώτους κακοπίστους συκοφάντες τοῦ ἔργου. Τὸ ἄγνωστο κοινό, στὸ ὁποῖον ἀπευθυνόταν ἡ ΑΙΞΩΝΗ. εἶχε πιστέψει ὅτι οἱ ὑποσχέσεις τῶν ἱδρυτῶν δὲν ἀποτελοῦσαν μέθοδο προπαγάνδας, ἀλλὰ φανέρωναν ἕνα πραγματικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν λαὸ καὶ τὴν Ἑλληνικὴ παράδοση, κι' αὐτὸ τὸ κατώρθωσαν μὲ μεγάλη ἀνάλωση δυνάμεων ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν, οἱ ἱδρυταί, καὶ τὸ ἐπεδίωξαν μὲ πεῖσμα, ἀφοσίωση, πίστη καὶ ἀκαταπόνητη ἐργασία. Μὲ κίνδυνο τῆς προσωπικῆς τους ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀτομικῆς τους ἐπαγγελματικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς σταδιοδρομίας, πρᾶγμα ποὺ οἱ «σώφρονες» καὶ οἱ ἀτομισταὶ δύσκολα τὸ ἀποφασίζουν· μόνον οἱ «ὁραματισταὶ» καὶ «ἰδεοληπτικοὶ» ΑΙΞΩΝΕΙΣ τὸ ἔκαμαν ἔργο τους. Χωρὶς ταπεινὰ συμφέροντα, ὅπως θὰ δείξη ὁ οἰκονομικὸς ἀπολογισμός. Ἡ μικρὴ ἡγετικὴ ὁμάδα τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶχε νὰ πολεμήση μὲ τὴν κακὴ κληρονομιὰ τῆς συνεταιριστικῆς κινήσεως στὴ χώρα μας, ποὺ εἶναι δυστυχῶς πολὺ δυσφημισμένη. Ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ἀνεβάση τὸ κῦρος τοῦ συν]σμοῦ σὲ ἕνα ἐπίπεδο ἀνάλογο μὲ τὸν σκοπὸ τοῦ ἔργου ποὺ ἐπεδίωκε, καὶ ν' ἀποδείξη ὅτι ἡ συνεταιριστικὴ ὀργάνωση εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδώση γιὰ τὸ κοινὸν συμφέρον καὶ στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὁ ἀπόλυτος ἀτομισμὸς ἐμποδίζει τὴν συλλογικὴ δράση. γιατὶ ἡ συκοφαντία, ὁ φθόνος καὶ ἡ μικρότης ὀργιάζουν. Ἡ συνεργασία καὶ δύο ἀκόμη Ἑλλήνων εἶναι προβληματική, στὴ χώρα μας. Αὐτὸ εἶναι μιὰ βασικὴ αἰτία τῆς κακοδαιμονίας τοῦ λαοῦ μας. Ἔπρεπε νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ συνεταιριστικὴ ὀργάνωση, δὲν εἶναι μέσον ἐξυπηρετήσεως ἀτομικῶν συμφερόντων, ἀλλὰ ὄργανον κοινωνικῆς πολιτικῆς. Τὸ ξεκίνημα τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» καὶ τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς κοινωνικῆς, πνευματικῆς καὶ πρακτικῆς τῆς δράσεως, ἦταν χωρὶς ἄλλο δεῖγμα θετικῆς συμβολῆς στὴν προαγωγὴ τῆς συνεταιριστικῆς ἰδέας. Ἡ προσπάθεια τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» ἦταν στὸ βάθος ἄσκηση κοινωνικῆς πολιτικῆς ἀπὸ μιὰ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ἐνσυνείδητα καὶ μὲ αὐτοπειθαρχούμενη πρωτοβουλία, ἠθικῆς συνεπείας. Ἡ «ΑΙΞΩΝΗ» χάρις στὴν ἱκανότητα καὶ τὴν συνείδηση τῆς εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ λαοῦ τῶν ἱδρυτικῶν μελῶν. ἐφαρμόζοντας κοινωνικὴ πολιτική, μόλις ἐξασφάλισε περιουσιακὰ ὠφελήματα, ἐκάλεσε ὅσους ἤθελαν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἀνάγκες στεγαστικὲς καὶ δὲν μποροῦσαν μονάχοι τους νὰ λύσουν τὸ στεγαστικό τους πρόβλημα, νὰ λάβουν μέρος στὴν διανομὴ τῶν ὠφελημάτων χωρὶς νὰ διακινδυνεύσουν ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ τὰ κατέκτησαν, εἶχαν μοχθήσει καὶ εἶχαν ἀναλάβει ὅλο τὸ βάρος καὶ τὸν κίνδυνο μιᾶς ἐνδεχόμενης ἀποτυχίας, καὶ ἐκείνης ποὺ ἦταν πιθανὴ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ αὐτῆς ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ προβλέψη μὲ τὶς σημερινὲς ἀντιανθρώπινες συνθῆκες ζωῆς. Καὶ κάλεσε καὶ τοὺς εὐπίστους καὶ τοὺς ἀπίστους καὶ τοὺς καλοπίστους καὶ τοὺς κακοπίστους. Ἐπολέμησε καὶ πολεμάει μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, καὶ τὸ στῆθος ἐλεύθερο, τόσο πρὸς τὴν ἀθλιότητα τῶν κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ὅσο καὶ πρὸς τὴν ἀγριότητα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ἔτσι ἡ «ΑΙΞΩΝΗ» ἐφαρμόζει τὴν κοινωνική της πολιτική. Καὶ πιστεύει στὸ θρίαμβό της, ὅσες δήποτε ἀνθρώπινες δυσκολίες καὶ ἂν παρεμβληθοῦν. Πιστεύει στὴν μυστικὴ πορεία τοῦ καλοῦ, τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ ἀγαθοῦ. Τὸ ἔμβρυο τῆς «ΑΙΞΩΝΙΚΗΣ» κοινωνικῆς πολιτικῆς, σαφὲς καὶ ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμο, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου μικρὸ ὡς ἀποτέλεσμα, ὅσο καὶ ἂν ἡ πραγματοποίησή του, τὸ κάνει ἁπλό, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα ποὺ συντελοῦνται (ἡ τυχαία ἀνθρωπίνη ψυχολογία θεωρεῖ δύσκολο αὐτὸ ποὺ δὲν γίνεται καὶ εὔκολο αὐτὸ ποὺ πραγματοποιεῖται καὶ ὅταν ἀντικειμενικὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, ἢ ἡ εὐκολία τῆς πραγματοποιήσεως εἶναι συνέπεια μιᾶς ἀντίστοιχης ἱκανότητος) εἶναι ὅτι ἡ ΑΙΞΩΝΗ καθιέρωσε ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἱδρύσεώς της τὴν ἀρχὴ τῆς βοηθείας τῶν ἀδυνατοτέρων οἰκονομικῶς ἀπὸ τοὺς ἰσχυροτέρους. Ὁ κανονισμὸς τοῦ συνεταιρισμοῦ, καθώρισε ὅτι οἱ ἀπορώτεροι θὰ πληρώσουν τὸ οἰκόπεδο στὴ μισὴ τιμὴ καὶ σὲ μικρὲς μηνιαῖες δόσεις (60.000). Μὲ αὐτὴν τὴν ἀρχὴ ξεκίνησε ἡ ΑΙΞΩΝΗ καὶ τὴν ὑπέβαλε σὰν ἀνάγκη τῆς παρούσης στιγμῆς, τόσο στοὺς οἰκονομικῶς δυνατωτέρους συνεταίρους, ὅσο καὶ στοὺς ἰδιοκτῆτες τῆς ἐκτάσεως ποὺ ἀγοράστηκε, καὶ τὴν δέχθηκαν. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ τὴν ἀνθρώπινη ἀλληλεγγύη, ὅταν τὸ ζήτημα τίθεται μὲ πραγματικὴ πίστη στὴν ἀνάγκη τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, μὲ εὐπρέπεια καὶ ἀλήθεια, κατὰ τρόπο ποὺ θίγει τὴν βαθύτερη ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ στυγνοῦ ἀτομιστῆ ἢ τοῦ διεστραμμένου ἄπραγα. Ἡ Αἰξωνὴ μετὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν βασικὴ πρακτική της ἐπιτυχία, προχώρησε ἀμέσως στὸ πνευματικό της ἔργο.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1950, ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ πρώτου συμβολαίου ποὺ κατοχύρωνε ὁριστικὰ καὶ ἐπίσημα τὰ δικαιώματά της γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν οἰκοπέδων ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸ ΑΙΞΩΝΗ, ὄργανο τῆς Ἑλληνικῆς πνευματικῆς καλλιεργείας. Μὲ τὴν μηνιαία αὐτὴ ἔκδοση ὁ συνεταιρισμὸς θέτει τὶς βάσεις τῆς μελέτης τῶν θεμάτων τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως στοὺς τομεῖς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῆς κοινωνιολογίας, τῆς ἀρχαιολογίας, τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἰατρικῆς, τῆς Ἑλληνικῆς λαϊκῆς τέχνης κ. ἄ. Τὰ θέματα τοῦ περιοδικοῦ εἶναι μόνον Ἑλληνικὰ κα ἀποτελοῦν πρωτότυπη ἐργασία γύρω ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ παράδοση. Εἶναι τὸ περιοδικὸ ποὺ χαράζει ἕνα καινούργιο δρόμο καὶ ἀσχολεῖται αὐστηρὰ καὶ ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δημιουργήση μιὰ σύγχρονη, ζωντανή, ἑλληνικὴ παράδοση. Ἡ προσπάθεια στὸν πνευματικὸ τομέα στρέφεται στὴ συγκέντρωση τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων ποὺ πραγματικὰ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ λαό μας. Τοὺς καλεῖ νὰ ἔλθουν μαζί μας, νὰ βοηθήσουν, νὰ προσφέρουν ὅτι μποροῦν στὴν διαμόρφωση τῆς «Ἑλληνικῆς θεωρίας» τοῦ παρόντος. Νὰ πλησιάσουν τὸ λαὸ καὶ νὰ βοηθήσουν οὐσιαστικὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχική του καλλιέργεια. Τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν εἶναι συνηθισμένο, οὔτε ἐργασία ἐπὶ τῆς «πεπατημένης». Θέλει τὸν πνευματικὸ ἄνθρωπο, ἕτοιμο γιὰ θυσία, ἱκανὸ νὰ διαμορφώση τὴν ψυχολογία τοῦ λαοῦ καὶ ὄχι νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ κακὸ ρεῦμα. Θαρραλέο, γεμάτον ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν συνάνθρωπό του, ἐπιεικῆ ἀπέναντι τῶν ἀδυνάτων καὶ σκληρὸ ἀπέναντι τῆς κακίας καὶ τῆς ἀδικίας—καὶ ὄχι τῶν ἀνθρώπων ποὺ γίνονται φορεῖς της. Ὄχι μνησίκακο ἢ μισαλλόδοξο, ἀλλὰ ἕτοιμον νὰ συγχωρέση, ἀνεκτικόν. Πολλοὶ ἔδωσαν τὸ παρών. Ἕλληνες, ἀπὸ ὅλους τοὺς πνευματικοὺς κύκλους καὶ τοὺς πιὸ ἀντίθετους. Δημοτικισταὶ καὶ καθαρευουσιάνοι, νεωτερισταὶ καὶ μή, καθιερωμένοι καὶ πρωτόβγαλτοι.

Ἡ Αἰξωνὴ δίδει ἕνα καινούργιο μέτρο ἀξιῶν, καὶ μὲ αὐτὸ ζυγίζει, τὴν προσφορὰ στὴν Ἑλληνικὴ παράδοση. Τὴν ἐφαρμογὴ τῶν γνήσιων διδαγμάτων της στὴν παροῦσα στιγμή. Τὴν ἀνάμιξη τῆς Ἑλληνικῆς θεωρίας μὲ τὴν ἐφαρμογή της στὴν συγκεκριμένη πραγματικότητα. Διακηρύσσει ὅτι ὅποιος πιστεύει στὴν ἀνάγκη τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς καλλιεργείας τοῦ λαοῦ, ἔχει χρέος νὰ ἔλθη κοντά του, νὰ τὸν διδάξη καὶ νὰ φροντίση γιὰ μιὰ Ἑλληνικὴ λύση τῶν προβλημάτων του. Ἔτσι ἡ Αἰξωνὴ ἄρχισε νὰ θέτει τὰ σύγχρονα Ἑλληνικὰ πνευματικὰ προβλήματα καὶ νὰ τὰ μελετᾶ. Τῆς ἀρχιτεκτονικῆς μὲ τὸν Πικιώνη, τῆς μουσικῆς μὲ τὸν Ἰ. Γκρέκα, τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς λαϊκῆς τέχνης μὲ τὸν Χατζηκυριάκο—Γκίκα, μὲ τὸν Φέρτη, τῆς ἀρχαιολογίας μὲ τὸν Α. Παπαγιαννόπουλο—Παλαιό, τῆς φιλοσοφίας μὲ τὸν Ἰωάν. Θεοδωρακόπουλο, Κ. Μεραναῖο, Γ. Τσαούση, τῆς γλυπτικῆς μὲ τὸν Νικόλα, τὸν Νάτσιο, τῆς λαϊκῆς τέχνης μὲ τὴν Χατζημιχάλη καὶ τὴν Ἀλεξοπούλου, τῆς κοινωνιολογίας μὲ τὸ Ν. Πουλιόπουλο, τῆς γλωσσολογίας μὲ τὸν Χαριτωνίδη καὶ τὸν Χατζῆ, τῶν θετικῶν Ἐπιστημῶν μὲ τὸν Στ. Μαργαρίτη, τῆς βοτανολογίας μὲ τὸν Χ. Διαπούλη, τὰ ὑδρολογικὰ καὶ γεωλογικὰ θέματα μὲ τὸν Καρκασώνα καὶ τὸν Ψαρριανό, τὰ Μετεωρολογικὰ μὲ τὸν Μαριολόπουλο, τῆς λαογραφίας μὲ τὸν Φάνη Μιχαλόπουλο, τὴν Κατ. Κακούρη, Τάσο Γριτσόπουλο, Γεράσιμο Γρηγόρη, Νίκο Καπαράκο, Μίνα Ζωγράφου, Ἄγγελο Παπακώστα, Δ. Δικόπουλο, Κ. Διαμάντη, τοῦ θεάτρου καὶ κινηματογράφου μὲ τοὺς Κουνελάκη, Τσαγανέα, Μορίδη, Φωτόπουλο, Λίνο Καρζῆ, τὴν Τίγκη Χατζηκυριάκου, τὸν Τάσο Μελετόπουλο, τὰ θέματα κριτικῆς μὲ τὸν Γιῶργο Σταμπολῆ, τὴν Στεφανόπολι, τῆς ἰατρικῆς μὲ τοὺς Δ. Κουρέτα, Μπλαΐνζ, Δάμπαση, Μητρόπουλο κ.ἄ. θέματα Δικαίου μὲ τὸν Πανταζόπουλο, Κριθαρᾶ, Φραγκούλη, Σ. Κανελλόπουλο, Μυζιθρόπουλο, Ἀντωνίου κ.ἄ.

Ἡ Αἰξωνὴ μὲ τὰς ἀσθενεῖς της δυνάμεις πραγματοποιεῖ τὶς διεθνεῖς πνευματικὲς ἐπαφές της μὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ ἱδρύματα τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Παίρνει ἐνθουσιώδη σχόλια τῶν φιλελλήνων ἀπὸ τὶς ξένες χῶρες. Ὁ Gaston-Henry Aufrére Διευθυντὴς τοῦ Περιοδικοῦ Marches de France γράφει μιὰ ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴ στὴν «Αἰξωνὴ» καὶ τοὺς σκοπούς της. Τέλος φιλοξενεῖ στὸ πρῶτο συμβολικὸ Αἰξωνικὸ σπίτι, τὴν «Αἰξωνικὴ» καλαμένια καλύβα, μιὰ ἀντιπροσωπεία τοῦ διεθνοῦς συνεδρίου τῶν γυναικῶν, ὅπου ἐκπρόσωποι τοῦ συνεταιρισμοῦ κατατοπίζουν τὶς ξένες ἀντιπροσωπεῖες γιὰ τοὺς οἰκισμοὺς καὶ ἐπιδεικνύουν τὰ σχέδια Πικιώνη. Οἱ γυναῖκες ἐκπρόσωποι ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴν προσπάθειά μας καὶ δηλώνουν ὅτι θὰ μεταφέρουν στὶς χῶρες των τὸν θαυμασμὸ ποὺ τοὺς μεταγγίσαμε γιὰ τὴν ἀξία τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως. Αὐτὰ δηλώνει ἡ Ἑλβετίδα ἀντιπρόσωπος. Καὶ ἡ Ἰταλίδα, Διευθύντρια τοῦ Μουσείου τῆς Μπρέρας, ὑπογραμμίζει τὴν ἀξία τῶν σχεδίων Πικιώνη τονίζοντας τὴν διεθνῆ ἀξία τῆς προσπαθείας. Ἡ «Αἰξωνὴ» μελετᾶ ἕνα μεγάλο οἰκονομικὸ θέμα τῆς χώρας ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ θέμα Ἑλληνικῆς παραδόσεως, καὶ φανερώνει ὅλη της τὴν πορεία ἀπὸ τὴν πιὸ πανάρχαια μορφὴ ὡς τὴν σύγχρονη, σὲ ἕναν βασικὸ τομέα, τὴν λαϊκὴ τέχνη. Καταρτίζει ἕνα πλῆρες πρόγραμμα γιὰ τὴν ὀργάνωση μιᾶς προτύπου βιοτεχνικῆς σχολῆς, ἑνὸς ἰνστιτούτου τῆς λαϊκῆς τέχνης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπίκεντρο τῶν προσπαθειῶν της. Συγκεντρώνει τοὺς λαϊκοὺς τεχνίτες κοντά της, τὸν Μαγδαληνό, τὸν Δελαβίνια, τὴν Γκαρῆ, τὴν Δεγαΐτου, τὴν Πουλίδου, τὸν Γράτσο, τὸν Παπαδημητρίου, (ἀγγειοπλάστες, κεντίστριες, ὑφάντριες, ξυλογλύπτες, διακοσμητές, ἀργυροχόους ἀσημουργοὺς κ. ἄ.). Πραγματοποιεῖ πολλὲς συγκεντρώσεις μὲ τοὺς εἰδικοὺς στὸ θέμα αὐτὸ ὅπου παίρνουν μέρος ὁ Πικιώνης, ὁ Χατζηκυριάκος, ὁ Π. Κεραστώτης, ἡ Χατζημιχάλη, ὁ Θεοδωρακόπουλος, ὁ Παπαγιαννόπουλος, ὁ Γκρέκας, ὁ Πουλιόπουλος, Ἐπισκέπτεται γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα τὸν Ἀμερικανὸ ἐκπρόσωπο στὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Τσάτερ, τοῦ ἐξηγεῖ τοὺς σκοπούς μας καὶ διαπιστώνει τὴν μεγάλη ἀπήχηση τῆς προσπάθειας στοὺς ξένους. Ὀργανώνει τὴν ἵδρυση τοῦ πραγματικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου στὸν τόπο τῶν ἀρχαιολογικῶν εὑρημάτων. Δίδει μιὰ σειρὰ πρωτότυπης ἀρχαιολογικῆς καὶ ἱστορικῆς ἐργασίας μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Α. Παπαγιαννόπουλο—Παλαιὸ στὰ θέματα τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας τοῦ τόπου ὅπου θὰ ἀνοικοδομηθῆ ἡ Αἰξωνὴ καὶ ἐμφανίζει μὲ ἄρθρον τοῦ ἰδίου τὰ σοβαρώτερα ἱστορικὰ ντοκουμέντα γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ἀθήνα. Ἐνδιαφέρεται καὶ μελετᾶ τὸν κινηματογράφο σὰν σύγχρονο μέσο ἐκφράσεως καὶ γυρίζει τὶς πρῶτες δοκιμαστικὲς ταινίες στὴν Αἰξωνὴ καὶ στὴν σπηλιὰ τοῦ Νυμφολήπτου (παναρχαίου μνημείου λαϊκῆς τέχνης) μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Τίγκη Χατζηκυριάκου—Γκίκα καὶ τὸν Τάσο

Μελετόπουλο, κινηματογραφεῖ τὶς πρῶτες ἱστορικὲς Αἰξωνικὲς γιορτές, (Καθαρὴ Δευτέρα—συνέδριο Γυναικῶν). Μελετᾶ τὴν ἵδρυση βιβλιοθήκης, Μουσικοῦ ἀρχείου καὶ δισκοθήκης μὲ τὸν 'Ιωσὴφ Γκρέκα, ποὺ δωρίζει στὴν Αἰξωνὴ τὰ πρῶτα βιβλία καί ὀργανώνει ἀπὸ τώρα τὴν βιβλιοθήκη της, (ὁ συνεταῖρος Μακρῆς χαρίζει στὴν Αἰξωνὴ πολλοὺς μουσικοὺς δίσκους καὶ σχηματίζεται ὁ πρῶτος πυρὴν τῆς δισκοθήκης). 'Επισκέπτεται τὸν Οἰκονομικὸ Σύμβουλο κ. Βαρβαρέσσο καὶ συναντᾶ μὲ συγκίνηση τὸν "Ελληνα ἐπιστήμονα ποὺ εἶναι πρόθυμος νὰ βοηθήση τὴν προσπάθεια τῆς 'Ελληνικῆς παραδόσεως. Διαπιστώνει τὸ προσωπικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς 'Αγγλίας καὶ τῆς Πρέσβειρας κ. Νόρτον ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν Αἰξωνή. Μελετᾶ καὶ ὀργανώνει τὴν ἵδρυση τοῦ θεάτρου τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ κατὰ τὸ ἀρχαῖο πρότυπο καὶ ἑτοιμάζει τὴν πρώτη ΑΙΞΩΝΙΚΗ θεατρικὴ ἐκδήλωση μὲ τοὺς Κουνελάκη, Μουζενίδη, Λίνο Καρζῆ, Τσαγανέα, Μορίδη, Φωτόπουλο, Γαρμπῆ, Ζωγράφου κ. ἄ. Συνδέεται μὲ τὸν ἀπόδημο 'Ελληνισμὸ καὶ τοῦ ζωντανεύει τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα. 'Επικοινωνεῖ μὲ τὸν 'Ορθόδοξο Χριστιανισμὸ τῆς ξένης. 'Ο Μανώλης Γνευτὸς ὁ ἀγνὸς καὶ φανατικὸς "Ελλην τῆς Αἰγύπτου μᾶς μεταφέρει τὶς εὐχὲς τοῦ Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου Β'. ποὺ προσφέρεται νὰ θεμελιώσει τὴν ΑΙΞΩΝΗ. Τέλος δέχεται τὶς πνευματικὲς ὑποθῆκες τοῦ μεγάλου "Ελληνα διανοητῆ καὶ 'Εθνικοῦ Ποιητῆ, 'Αγγέλου Σικελιανοῦ, ποὺ λίγες μέρες πρὶν πεθάνει ἐπισκέπτετσι τὴ γῆ τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ καὶ δηλώνει (γραφτὰ καὶ προφορικὰ) ὅτι «ἡ ΑΙΞΩΝΗ μοῦ δίνει μία ἀφορμὴ νὰ μεταφέρω πρόχειρα ἐκεῖνο ποὺ πιστεύω σὲ μιὰ ἄλλη τοπικὴ περιοχή, ἀλλὰ ποὺ δὲν διασπᾶται ἀπὸ τὴν κεντρική της τοποθέτηση, καθὼς τὴν στοχάστηκα ἀπὸ τόσα χρόνια ὡς πρότυπο τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ τόπου μας, ἀπὸ τοὺς Δελφούς». "Ετσι ἀρχίζει τὸ πνευματικό της ἔργο ἡ ΑΙΞΩΝΗ τιμημένη μὲ τὶς πιὸ βαρειὲς πνευματικὲς ὑποθῆκες τοῦ "Εθνους καὶ προπάντων μὲ τὴν συνείδηση τοῦ χρέους, ποὺ τὴν φανερώνουν οἱ πρῶτες της πνευματικὲς πραγματοποιήσεις. Δὲν ἐγκαταλείπει ὡστόσο τὸ πρακτικὸ πρόγραμμα. Τὸ προσύμφωνο 7671 εἶχε τὸν ὅρο ὅτι ὁ συν)σμὸς μπορεῖ νὰ πληρώνη στοὺς ἰδιοκτῆτες ὅσα χρήματα συνεκέντρωνε κάθε μῆνα καὶ ν' ἀγοράζη ἀνάλογη ἔκταση χωρὶς νὰ διατρέχη τὸν κίνδυνο ἀπὸ τὶς συναλλαγματικὲς διακυμάνσεις, Τὸ Δ)βριο τοῦ 1950 ὑπέγραψε τὸ ὑπ' ἀριθ. 8084)1950 συμβόλαιο στὸν Συμ)φο Ρ. Γαρταγάνη καὶ ἀγόρασε ἄλλα 60 στρέμματα. Δυστυχῶς ἐνῶ τελείωνε ἡ προθεσμία τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὁριστικοῦ συμβολαίου ἀγορᾶς ὁλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως οἱ συνεταῖροι δὲν εἶχαν ἐκπληρώσει τὶς ὑποχρεώσεις τους ἂν καὶ εἶχαν ὅλην τὴν εὐχέρεια νὰ πληρώσουν τὴν ἀξία τοῦ οἰκοπέδου των μὲ μικρὲς δόσεις. Αὐτὸ ὀφείλεται σὲ δύο λόγους. Πρῶτον στὴν δυσπιστία τοῦ κοινοῦ πρὸς τοὺς συνεταιρισμοὺς καὶ δεύτερον στὸ ὅτι δὲν ἔχει ἀναπτυχθῆ στὴν χώρα μας συνεταιριστική, συλλογικὴ συνείδηση στὰ ἄτομα. Δὲν ἐφρόντισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ μάθουν οὔτε οἱ ὑπεύθυνοι νὰ τοὺς διδάξουν ποιὰ εἶναι ἡ ἀξία τῆς συλλογικῆς προσπάθειας γιὰ τὸ ἄτομο, ὅταν ὑπάρχει συνείδησις χρέους τοῦ ἀτόμου, στὸ συλλογικὸ ὄργανο, εἰδικώτερα σήμερα ποὺ ἡ ἀτομικὴ οἰκονομία ἔχει παύσει οὐσιαστικὰ νὰ εἶναι παράγων προόδου καὶ νὰ φροντίζει γιὰ τὰ συλλογικὰ συμφέροντα. 'Ο κανονισμὸς τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» τὸν ὁποῖον ἀπεδέχετο ἐγγράφως κάθε ἐγγραφόμενος συνεταῖρος ὡριζεν ὅτι ἡ ἀξία τοῦ οἰκοπέδου ἔπρεπε νὰ καταβληθῆ εἰς 6 δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας τὴν χρονολογίαν τῆς ἱδρύσεως τοῦ συν)σμοῦ· τὸ δὲ ἄρθρ. 36 τοῦ καταστατικοῦ ἀναφέρει ὅτι ὁ ἐγγραφόμενος τὸ πρῶτον ὑποχρεοῦται νὰ πληρώση τὰς ὑπὸ τῶν ἁμα τῇ ἱδρύσει τοῦ συν)σμοῦ ἐγγραφέντων μελῶν καταβληθείσας δόσεις. Οἱ συνεταῖροι ὅμως δὲν εἶχαν ἐκτελέσει τὰς ὑποχρεώσεις τους. "Ετσι τὸ Δ.Σ. ΑΙΞΩΝΗΣ τὸν Δ)βριον τοῦ 1950 δὲν εἶχε νὰ πληρώση τὴν ἀξία μεγαλυτέρας τῶν 60 στρεμμάτων ἐκτάσεως καὶ ἡ προοπτική του ἦταν ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶναι συνεπὲς πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ προσυμφώνου. 'Η ἱδρυτικὴ ὁμάδα προνόησε λοιπὸν καὶ ζήτησε κατὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ δευτέρου συμβολαίου νέα προθεσμία καὶ μὲ μεγίστη δυσκολία ἔπεισε τοὺς ἰδιοκτῆτες νὰ δώσουν γιὰ τρίτη φορὰ προθεσμία ὑπογραφῆς τοῦ τελικοῦ ὁριστικοῦ ἐπὶ τρεῖς μῆνες ἀκόμη, ποὺ ἔληγε τὴν 6 'Ιουνίου 1951. Οἱ ἴδιοι οἱ συνεταῖροι ἀντὶ νὰ διευκολύνουν ἐμπόδισαν τὸν τερματισμὸ τῆς ἀγορᾶς τῆς ἀναγκαίας ἐκτάσεως καὶ δημιούργησαν τεράστιες δυσκολίες στὸ ἔργο τοῦ Δ.Σ. Τὰ συμβόλαια ἀγορᾶς τῶν τμημάτων ἐγίνοντο κάθε φορὰ γιὰ μικρότερη ἔκταση. Τὴν 12 Φεβρουαρίου 1951 ἠγοράσθησαν ἄλλα 40 στρέμματα μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 8252 συμβόλαιον τοῦ Ρ. Γαρταγάνη καὶ τὸ Δ.Σ. ἀντιμετώπισε ζήτημα διαγραφῆς τῶν μὴ ἐν τάξει πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις του συνεταίρων, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπραγματοποίησεν λόγῳ τῶν ἀθλίων γενικῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν καὶ γιατὶ ἡ ΑΙΞΩΝΗ ἀπέβλεπε στὴ βοήθεια τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων. Αὐτὸς ἦταν ὁ βασικὸς λόγος ποὺ καθυστεροῦσε ὁ ρυθμὸς τοῦ ἔργου ὁ ὁποῖος κούρασε τὸ Δ.Σ. καὶ τοὺς συνεπεῖς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις τους συνεταίρους. Παραλλήλως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνεταίρους ποὺ δὲν εἶχαν ἐκπληρώσει τὶς ὑποχρεώσεις τους διεμαρτύροντο ποὺ δὲν εἶχαν πάρει τὸ οἰκόπεδό τους. Δηλαδὴ οὔτε λίγο οὔτε πολὺ αὐτοὶ εἶχαν τὴν ἀπαίτηση νὰ ἀγοραστοῦν τὰ οἰκόπεδα, χωρὶς νὰ ἐκπληρώσουν τὶς ὑποχρεώσεις τους, δὲν σκέφτηκαν δὲ ποτὲ ποῦ θὰ βρεθοῦν τὰ χρήματα γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν οἰκοπέδων.

'Η νοοτροπία αὐτὴ δείχνει πόσο χαμηλὴ εἶναι ἡ διαπαιδαγώγηση τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι συνήθως δὲν ἐκτιμοῦν τὶς φροντίδες τῶν ἄλλων, γιὰ τὸ ἄτομό τους, ἀλλὰ ἀντιθέτως χρησιμοποιοῦν μίαν ἀγοραία ἐξυπνάδα γιὰ νὰ κερδίσουν εἰς βάρος τοῦ γενικοῦ ἔργου. Ζητοῦν, ἀλλὰ δὲν προσφέρουν. 'Απαιτοῦν τὰ πάντα χωρὶς νὰ προσφέρουν οὔτε ἁπλὲς εὐχαριστίες. Εἶναι σκληροὶ μὲ τοὺς καλοὺς ἡγέτας, ὅπως ἡ ζωὴ εἶναι σκληρὴ μαζύ τους. 'Εκδικοῦνται τὴν ἀδικία ποὺ ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τοὺς ἐπιβάλλει, στὸ πρόσωπο τῶν καλῶν καὶ τῶν δικαίων. Καὶ ὅσο οἱ δίκαιοι προσφέρουν τόσο περισσότερα τοὺς ζητοῦν. Εἶναι ἄπληστοι ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ τους, καὶ τσιγκούνηδες γιὰ ὅ,τι οἱ ἄλλοι τοὺς ζητοῦν. "Οσο πιὸ εὐρύχωροι εἶναι αὐτοὶ ποὺ τοὺς ὠφελοῦν, τόσο πιὸ στενόκαρδοι καὶ μίζεροι γίνονται οἱ ἴδιοι, μέχρις ὅτου χάσουν τοὺς καλοὺς ἡγέτας. Τότε τοὺς ἀναζητοῦν καὶ τοὺς τιμοῦν.

Αὐτὴ τὴν ψυχολογία ἔπρεπε νὰ διαλύση ἡ ἱδρυτικὴ ὁμὰς τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ, νὰ τὴν συντρίψη, ν' ἀνεβάση τὸ ἐπίπεδο τῶν συνεταίρων. Νὰ τοὺς κάνη νὰ πιστέψουν καὶ ν' ἀκολουθήσουν μὲ ἀφοσίωση καὶ ἐμπιστοσύνη. Νὰ δώσουν συναισθηματικὰ τὸ ἐλάχιστο ἀπέναντι αὐτοῦ ποὺ πρόσφεραν οἱ ἡγέτες. Νὰ καταθέσουν τὸν ὀβολό τους μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ τὸν διαθέσουν κακῶς, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀποδώση σ' αὐτὸν ποὺ τὸν προσέφερε καὶ νὰ πολλαπλασιασθῆ σίγουρα. Μὲ αὐτὴν τὴν ψυχολογία ὡρισμένων—εὐτυχῶς ὀλίγων συνεταίρων—τὸ Δ.Σ. προχώρησε ἀνανεωμένο ἀπὸ τὴν γενικὴ συνέλευση τοῦ 'Ιουνίου 1951 νὰ ὁλοκληρώση τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος, τὴν ἀγορὰ ὁλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως. Τότε ἀντιμετώπισε μιὰ ἀπροσδόκητη ἐπίθεση —σύμφωνα μὲ τὸν ἀγροτικὸ νόμο 3250 ἔπρεπε νὰ πάρουμε—ἄλλοι δὲν τὸ θεωροῦν ἀναγκαῖο καὶ νόμιμο—μιὰ τυπικὴ ἄδεια τοῦ κ. 'Υπουργοῦ Γεωργίας, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο νὰ μᾶς μεταβιβασθῆ ἀγροτικὴ ἔκταση—ἔτσι λέγονται ὅλες οἱ ἐκτάσεις ἐκτὸς σχεδίου πόλεως.—'Η ἄδεια αὐτὴ ἐδίδετο χωρὶς πολλὲς φροντίδες καὶ διατυπώσεις. Τὸν 'Ιούνιον τοῦ 1951 μᾶς ἐδόθη γιὰ τὰ 350 στρέμματα, ἐπρόκειτο δὲ μόλις συγκεντρώσουμε τὰ χρήματα νὰ συντάξουμε καὶ τὸ τέταρτο συμβόλαιό μας, τὸ τελικό, ὅπου θὰ προσαρτούσαμε καὶ τὴν ἐκδοθεῖσα ἄδεια γιὰ τὴν πλήρη κατοχύρωσή μας καὶ ἀπὸ τὴν τυπικὴ πλευρά. 'Η ἄδεια αὐτὴ ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῆ στὸν τύπο καὶ ἐδημοσιεύθη στὴν ἐφημερίδα ΕΜΠΡΟΣ τὸν 'Ιούνιον 1951. Μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ματαιώση τὴν ὁλοκλήρωση τῆς ἀγορᾶς ἐκινήθη κάποιος ποὺ κατέχει δυστυχῶς ὑπεύθυνον θέση, ἐχθρὸς τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ καὶ ἐπηρέασεν τὸν κ. 'Υπουργὸ Γεωργίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ('Ιούνιος 1951) καὶ αὐτὸς ἀνακάλεσε τὴν ἄδεια ποὺ ὁ ἴδιος εἶχεν ἐκδώσει μὲ καινούργια ἀπόφασή του. "Υστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ Συμβολαιογράφος ἀρνήθηκε νὰ κάνη τὰ συμβολαιά μας. Εὐτυχῶς εἴχαμε συντάξει τὰ προηγούμενα ποὺ κατοχυρώνουν τὸ δικαίωμά μας, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ εἴχαμε κανένα δικαίωμα νὰ ἀγοράσουμε τὴν ἔκταση τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ. 'Ο ἴδιος αὐτὸς ἐχθρὸς τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ ἐφρόντισε καὶ ἀπεστάλη ἔγγραφο ἀπὸ κρατικὴ ὑπηρεσία εἰς βάρος μας, ἡ ὁποία δῆθεν ἐπρόκειτο νὰ ἀπαλλοτριώση τὴν ἔκταση ποὺ εἴχαμε συμφωνήσει νὰ ἀγοράσουμε καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ τὴν ἀγοράσουμε ἐμεῖς. Τὸ Δ.Σ. ἄρχισε σκληρὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του. Αὐτοὶ ὅμως ἀποφασισμένοι νὰ μᾶς διαλύσουν γιὰ λόγους προσωπικῶν τους συμφερόντων, (θὰ ἐξηγήσουμε κάποτε λεπτομερέστερα καὶ μὲ τὴν δημοσίευση ὅλων τῶν ἐγγράφων τὸ ζήτημα αὐτό), φρόντισαν νὰ προσεταιρισθοῦν καὶ μέλη τοῦ συνεταιρισμοῦ γιὰ νὰ κάνουν εὐκολώτερα τὴν δουλειά τους. Καὶ βρέθηκαν δυστυχῶς συνεταῖροι, ποὺ μὲ μέσα ἀνέντιμα καὶ χαμηλά, μὲ συκοφαντίες καὶ σπιουνιές, μὲ κακοπιστία καὶ μικρότητα, μὲ στενοκεφαλιὰ καὶ φθηνὴ δημαγωγία, ἔγιναν ὄργανα τῶν φανερῶν ἐχθρῶν τοῦ συν)σμοῦ καὶ ἄρχισαν νὰ καταστρώνουν σχέδιο διαλύσεως τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ μαζί τους καὶ νὰ τὸ ἐκτελοῦν μὲ σατανικὸ τρόπο, κατωτέρας ὅμως ποιότητας καὶ ποταπό. 'Εν πρώτοις διακηρύσσοντας ὅτι ὁ συν)σμὸς χρεωκόπησε, ὅτι δὲν ἔχει οἰκόπεδα, ὅτι τὰ χρήματα ποὺ ἐδόθησαν στοὺς ἰδιοκτῆτες ἐσπαταλήθησαν ἀσκόπως, γιατὶ τὰ οἰκόπεδα ἀπαλλοτριώθηκαν, προέτρεπαν τοὺς συνεταίρους νὰ διαγραφοῦν καὶ τοὺς ἔστελναν καθ' ὁμάδας νὰ ζητήσουν τὰ χρήματά τους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ ταμεῖον τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ θὰ εἶναι σὲ ἀδυναμία νὰ τοὺς πληρώση καὶ τὸ Δ.Σ. θὰ εὑρεθῆ πρὸ ἀδιεξόδου. Παραλλήλως διέσπειραν τὶς πιὸ φανταστικὲς καὶ χαμηλὲς συκοφαντίες. Αἱ συκοφαντίες ἐνῶ ἐπέτειναν τὴν δυσπιστίαν μερικῶν συνεταίρων, τῶν πιὸ καθυστερημένων καὶ χαμηλῆς διαπαιδαγωγήσεως, εἶχαν ἕνα μέγιστον καλὸν ἀποτέλεσμα. 'Επέφεραν μίαν ἀνανέωσιν τῶν μελῶν τοῦ Συν)σμοῦ καὶ μίαν συσπείρωσιν τῶν καλῶν συνεταίρων γύρω ἀπὸ τὰ διοικητικὰ των ὄργανα, τὸ σημερινὸ Διοικητικὸ καὶ 'Εποπτικὸ Συμβούλιο, ποὺ ἀπέκτησαν καὶ αὐτὰ μιὰ πλήρη ἑνότητα μπροστὶ στὸν κίνδυνο. Διεγράφησαν οἰκειοθελῶς οἱ πιὸ ἀκατάλληλοι συνεταῖροι καὶ ἐνεγράφησαν νέοι, κατ' αὐστηρὰν ἐπιλογὴν τοῦ Δ. Σ., ποὺ ἦσαν σὲ θέση νὰ ἐκτιμήσουν τὸ συντελούμενο ἔργο καὶ νὰ βοηθήσουν τὸ Δ.Σ. Μέσα εἰς αὐτὲς τὶς συνθῆκες τὸ Δ.Σ. ἐκαλεῖτο νὰ ξεπεράση τὴν νέαν σοβαρὰ κρίση ποὺ προκάλεσαν οἱ ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ.

Πρῶτον. "Επρεπε νὰ ἀνακαλέση τὴν τελευταία ἀπόφαση τοῦ 'Υπουργοῦ τῆς Γεωργίας ποὺ μᾶς ἀπαγόρευσε νὰ ἀγοράσουμε τὴν ἔκταση.

Δεύτερον. Νὰ ἄρη τὴν ἀναδάσωση ἀπὸ τὴν ἀγορασθησομένη περιοχή, γιατὶ ἐθεωρήθη ἐκ τῶν ὑστέρων ἀναδασωτέα.

Τρίτον. Νὰ πάρη ἄδεια κατατμήσεως τῆς ἀγορασθησομένης περιοχῆς, συνέπεια τῆς ἀνακηρύξεώς της ὡς ἀναδασωτέας.

Τέταρτον. Νὰ βρῆ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράση τὰ 400 στρέμματα, γιατὶ ἡ προθεσμία ποὺ ἐχορήγησαν οἱ ἰδιοκτῆται ἐτελείωνε καὶ οἱ συνεταῖροι δὲν κατέβαλον τὰς δόσεις των.

Πέμπτον. Νὰ ἐκπονήση σχέδια τοπογραφικὸ καὶ πολεοδομικὸ καὶ νὰ φροντίση γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου.

"Εκτον. Νὰ μεριμνήση γιὰ τὴν ἔγκριση τοῦ σχεδίου ἀπὸ τὸ 'Υπουργεῖο Προνοίας. Νὰ διανείμη τὰ οἰκόπεδα.

"Εβδομον. Νὰ φροντίση γιὰ τὴν ὕδρευση τοῦ οἰκισμοῦ πρὸ πάσης ἀνοικοδομήσεως καὶ τῶν ἀποχετευτικῶν ἔργων αὐτοῦ.

"Ογδοον. Νὰ ἐπεξεργασθῆ σχέδιον ἀνοικοδομήσεως.

"Ενατον. Νὰ φροντίση γιὰ τὴν μελέτη καὶ καλλιέργεια τῆς 'Ελληνικῆς παραδόσεως ποὺ ἀπετέλεσε τὸν ἄξονα τῆς προσπαθείας (πνευματικὲς σχέσεις, ἔκδοση περιοδικοῦ, ἵδρυσης βιοτεχνικῆς σχολῆς, 'Ινστιτούτου λαϊκῆς τέχνης, Μουσείου, Βιβλιοθήκης, Θεάτρου, Κινηματογραφικοῦ

στούντιου κλπ.). Ἡ προβολὴ τῶν πνευματικῶν ἐπιδιώξεων τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ, ἡ συγκέντρωση στὸν συνεταιρισμὸ ἐπιλέκτων Ἑλλήνων ποὺ ἔχουν μιὰ πανελλήνια καὶ διεθνῆ ἀκτινοβολία, ἡ συνείδηση τοῦ χρέους τοῦ Δ.Σ. ἀπέναντι τῶν συνεταίρων καὶ τοῦ σκοποῦ ποὺ ἐπιδιώκει ἡ «ΑΙΞΩΝΗ», ὡδήγησε καὶ πάλιν στὴν λύση τῶν μεγάλων αὐτῶν προβλημάτων. Τὴν 20 Δ|βρίου 1951 τρεῖς Ὑπουργοὶ τῆς παρούσης Κυβερνήσεως οἱ κ.κ. Παπασπύρου, Κασιμάτης καὶ Γρηγορίου, παρέστησαν σὲ μιὰ συγκέντρωση ποὺ προσκάλεσε μὲ ἀτομική του πρωτοβουλία ὁ Νομικὸς σύμβουλος τοῦ συν|σμοῦ, στὸ σπίτι του, ὅπου παρέστησαν μέλη τοῦ Δ. καὶ Ε. συμβουλίου τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ, πολλοὶ συνεταῖροι καὶ φίλοι της. Ἐκεῖ οἱ κ.κ. Ὑπουργοὶ ἔλαβαν γνῶσιν τῶν ἐπιδιώξεων καὶ τοῦ ἀποτελέσματος ποὺ ἐπέτυχεν ὁ συν|σμὸς καὶ ἐδήλωσαν ὅτι θεωροῦν ὑποχρέωσίν τους νὰ βοηθήσουν τὴν προσπάθειάν του ποὺ ἀνεγνώρισαν ὅτι ἔχει μεγάλη ἀξία γιὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὸν λαό. Καὶ πραγματικὰ βοήθησαν τὸ ἔργο μας. Ἡ συγκέντρωση τῶν παραγόντων καὶ τῶν φίλων τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ», ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου ποὺ εἶχε συντελεσθῆ, ἡ γνωστοποίηση τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς προσπαθείας μας στοὺς ὑπευθύνους, ποὺ δὲν τὴν γνώριζαν γιατὶ ἐκινήθη, χωρὶς τυμπανοκρουσίες, ἀπετέλεσε τὸν σπινθήρα γιὰ μιὰ νέα ἐνθουσιώδη ἐξόρμηση τῶν ὑπευθύνων τῆς Αἰξωνῆς, γιὰ τὴν λύση τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων της.

Τὰ Διοικητικὰ ὄργανα τοῦ «Συνεταιρισμοῦ» δὲν παρεσύρθησαν ἀπὸ τὴν ἀρνητικὴ πορεία τῶν ἐχθρῶν της, δὲν τοὺς ἄφησαν νὰ προσδιορίσουν αὐτοὶ τὴν κίνησή τους. Οὔτε ἡ συκοφαντικὴ διάβρωσις, οὔτε οἱ ταπεινὲς κραυγὲς τοὺς ἐπηρέασαν. Συνέχισαν τὸ δημιουργικὸ ἔργο, ἀποφασισμένοι νὰ δώσουν ὁπωσδήποτε λύσεις πρῶτα στὰ πρακτικὰ θέματα τοῦ συνεταιρισμοῦ ποὺ ἐνδιέφεραν ἄμεσα τοὺς Ἑταίρους, γιατὶ γνωρίζουν ὅτι μόνον ὅταν τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα λύονται, καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων θεμελιώνεται ἀπὸ τὸ εὐνοϊκὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ δημιουργικὴ προσπάθεια γίνεται συλλογικὴ δρᾶσις ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ ἀναγκαστικὰ ἡ ἐπιτυχία, σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς.

Ἀλλεπάλληλες καὶ πολύωρες παρουσιάσεις τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. στὸν Ὑπουργὸ Γεωργίας κ. Ἀλαμανῆ, πρὸς τὸν ὁποῖο ἡ προσωπικὴ παρουσία τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Παπασπύρου φανέρωσε τὸ προσωπικὸ του ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν προσπάθειά μας, κατέληξαν στὴν ἀναγνώριση ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ὅτι κακῶς ἀνεκλήθη ἡ ἄδεια τοῦ Ν. 3250 ποὺ μᾶς εἶχε χορηγηθῆ καὶ ὅτι δὲν ἔθιγε τὰ δικαιώματα ποὺ εἴχαμε ἀποκτήσει ἀπὸ τὸ συμβόλαιο 7671 γιὰ τὴν ἀγορὰ τῆς ἐκτάσεως. Ἡ ἀκυρωθεῖσα ὅμως ἀνακλητικὴ ἀπόφαση εἶχε θίξει καὶ ἕνα ἄλλο ζήτημα ποὺ ἔπρεπε καὶ αὐτὸ νὰ λυθῆ ἂν καὶ ἦταν τυπικὸ καὶ δὲν ἀποτελοῦσε κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» οὐσιαστικὸ κώλυμα. Τὸ ζήτημα ἂν ἦταν ἢ δὲν ἦταν ἀναδασωτέος χῶρος ἡ ἔκταση τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ, καὶ ἂν ἐθεωρεῖτο ἀναδασωτέα νὰ ζητούσαμε τὴν ἄρση τῆς ἀναδασώσεως. Ὅλοι οἱ συνεταιρισμοὶ ποὺ ἀγόρασαν τὶς παρακείμενες ἐκτάσεις. δὲν ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τους τὸ κώλυμα αὐτό, οὔτε καὶ φρόντισαν νὰ λύσουν τὸ ζήτημα. Ἐπίσης δὲν τὸ συνεζήτησαν οὔτε καὶ οἱ ὑπηρεσίες τῶν Ὑπουργείων καὶ τῆς Δημαρχίας Γουφάδας, ποὺ ἔκριναν τὰ σχέδιά τους καὶ μερικὰ ἐνέκριναν (τοῦ συνεταιρισμοῦ ἐργατικῶν στελεχῶν). Τὸ κώλυμα ἐτέθη μόνον στὴν ΑΙΞΩΝΗ γιατὶ αὐτὴ εἶχε ὑποστῆ τὴν ἐπίθεση τῶν κακῶν Ἑλλήνων. Καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ ἀντιμετωπίσαμε, Καὶ λύθηκε μὲ χίλιες δυὸ φροντίδες. Ὁ Δασάρχης Ἀθηνῶν, κατόπιν αὐτοψίας, μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2|1952 ἀναφορὰν του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο Γεωργίας χαρακτήρησε τὴν ἔκταση μὴ δασική, γυμνὴ πάσης βλαστήσεως καὶ ἐξαιρουμένη ἀναδασώσεως.

Ἡ ἁρμοδία ὅμως ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου γιὰ μεγαλυτέρα κατοχύρωση τοῦ συνεταιρισμοῦ, ἦρε τὴν ἀναδάσωση τῆς περιοχῆς τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ μὲ ἀπόφαση τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου Δασῶν. Ἐν συνεχείᾳ καὶ τὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ συνεταιρισμός μας γιὰ τὴν ἀκύρωση τῆς ἀνακλητικῆς ἀποφάσεως. ἐξέδωσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 797|1952 ἀπόφασή του καὶ ἀκύρωσε τὴν ἀνακλητικὴ ἀπόφαση τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Γεωργίας. Τέλος στὸ ΦΕΚ. 120)1952 ἐδημοσιεύθη τὸ Β.Δ. ἄρσεως τῆς ἀναδασώσεως στὴν περιοχή, ποὺ σφραγίζει τὴν ἐπιτυχία τοῦ Δ.Σ. στὰ πρακτικώτερα θέματα καὶ διαλύει ὁριστικὰ τὴν δυσπιστία ποὺ ἐδημιούργησε ἡ ταπεινὴ συκοφαντία εἰς βάρος τοῦ ἔργου τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ.

Ἔτσι μετὰ τὴν τακτοποίηση τῶν νομικῶν κωλυμάτων, ποὺ δημιουργήθηκαν ἀπὸ ἕναν φανερὸ πλέον πόλεμο τῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων ἐναντίον τῶν κοινῶν μας προθέσεων γιὰ ἕνα ἔργο ποὺ εἶχε μόλις ἀρχίσει, δὲν ἔμενε παρὰ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ὁριστικοῦ συμβολαίου γιὰ τὴν ἀγορὰ τῆς ὑπολοίπου ἐκτάσεως. Οἱ συνεταῖροι ὅμως, δὲν εἶχαν ἐκτελέσει τὶς ὑποχρεώσεις τους ἀπέναντι τοῦ συνεταιρισμοῦ. Καὶ τὸ ταμεῖον μας, δὲν εἶχε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀξία τῆς ὑπολοίπου ἐκτάσεως. Τὸ Δ. Σ., ἔκαμε ἔκκληση στὰ μέλη νὰ συμπληρώσουν τὶς καθυστερούμενες δόσεις τους, ἀλλὰ οἱ συνεταῖροι, δὲν ἀνταπεκρίθησαν καὶ πάλιν στὶς ὑποχρεώσεις τους. Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1951 τὰ μέλη χρωστοῦσαν στὸν συνεταιρισμὸ 800.000.000 δραχ. περίπου. Ἔτσι ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἐπαρκοῦσαν τὰ χρήματα γιὰ τὴν ἀγορὰ τῆς ὑπολοίπου ἐκτάσεως, εἴμαστε ἀναγκασμένοι ἢ νὰ διαγράψουμε τοὺς μὴ ἐν τάξει συνεταίρους καὶ νὰ ἐγγράψουμε ἄλλους, ποὺ ἐδέχοντο νὰ πληρώσουν ὅλα τὰ χρήματα — καὶ εἴχαμε ἀθρόες αἰτήσεις γιὰ ἐγγραφὴ νέων — ἢ νὰ δανειστοῦμε (πρᾶγμα ἀδύνατο) ἢ νὰ θεωρηθοῦμε ἐκπρόθεσμοι νὰ ἐκπέσουμε τῶν δικαιωμάτων μας καὶ νὰ μὴν συμπληρώσουμε τὴν ἀναγκαία γιὰ τοὺς ἐγγεγραμμένους συνεταίρους ἔκταση. Ὁ κίνδυνος αὐτός, ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὴν κακοπιστία, τὴν δυσπιστία καὶ τὴν διαβολή, ἦταν καὶ θὰ εἶναι, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ», ὅπως κίνδυνος γιὰ κάθε συλλογικὴ προσπάθεια εἶναι νὰ μὴν ὑπάρχει στὰ ἄτομα ποὺ μετέχουν σ' αὐτὴν συνείδηση συλλογικῶν ὑποχρεώσεων. Ὅσοι συνεταῖροι δὲν εἶναι συνεπεῖς πρὸς τὶς

ὑποχρεώσεις τους, ἔχουν καὶ τὶς μεγαλύτερες ἀπαιτήσεις. Αὐτοὶ ἀνακαλύπτουν τὰ ἐλαττώματα τῶν διοικητικῶν ὀργάνων, γιὰ νὰ καλύψουν τὴν δική τους ἀσυνέπεια. Δὲν διστάζουν νὰ συκοφαντήσουν τοὺς ὑπευθύνους καὶ νὰ φθάσουν στὸ σημεῖο νὰ ἐργάζονται ἀκόμη γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἔργου. μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν δική τους κακοπιστία. Δὲν διαγράψαμε ὡστόσο τοὺς συνεταίρους αὐτοὺς γιατὶ πιστεύαμε πὼς δὲν εἶναι ὅλοι οἱ καθυστεροῦντες κακόπιστοι. Ἄλλοι ἴσως εἶχαν δυσχέρειες καὶ ἐνῷ ἤθελαν νὰ εἶναι ἐν τάξει δὲν μποροῦσαν. Ἄλλοι ἦταν τελείως ἄποροι καὶ ἔπρεπε νὰ τοὺς δώσουμε τὶς εὐκολίες ποὺ τοὺς ὑποσχεθήκαμε. Τέλος τοὺς κακοπίστους καὶ τοὺς δυσπίστους ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφαιρέσουμε καὶ τὴν πιὸ ἁπλῆ δικαιολογία· νὰ πείσουμε τοὺς καλοὺς συνεταίρους ὅτι οἱ ἀντιδρῶντες εἶναι οἱ κακόπιστοι καὶ τὸ ἀντίθετο νὰ γίνῃ κοινὴ συνείδηση ὅτι πρέπει νὰ τοὺς διαγράψουμε. Τότε μονάχα θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ καλλιεργήσουμε τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀνωτέρα συνείδηση τοῦ χρέους τῶν ἀτόμων ποὺ κινοῦνται σὲ μιὰ συλλογικὴ προσπάθεια. Ἔτσι σκεφθήκαμε καὶ πράξαμε. Μέχρι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1951 δὲν διεγράψαμε παρὰ μόνο αὐτοὺς ποὺ ζήτησαν μόνοι τους νὰ διαγραφοῦν, καὶ ἀπὸ τὶς διακόσιες περίπου ἐκκρεμεῖς αἰτήσεις ἐγγραφῆς ἐλάχιστες ἐγκρίναμε.

Ξαφνικά, καινούργιο ἐμπόδιο, ἀπροσδόκητο, ἐμφανίστηκε. Στὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ἰανουαρίου 1952 δημοσιεύτηκε τὸ νέο Σύνταγμα. Ὁ κ. Ὑπουργὸς Γεωργίας ἐξέδωσε ἐπείγουσα ἐγκύκλιο, καὶ καταργοῦσε τὶς χορηγηθεῖσες ἄδειες τοῦ Ν. 3250 γιὰ πώληση ἀγροτικῶν ἐκτάσεων, ἂν δὲν ἐγίνοντο τὰ συμβόλαια μέχρι τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1952. Ἡ ἐγκύκλιος ἐστάλη δύο ἡμέρες πρὶν λήξει ἡ προθεσμία αὐτή.

Ἔπρεπε λοιπὸν μέσα σὲ δύο ἡμέρες νὰ βροῦμε 130.000.000 δραχ. ποὺ μᾶς ἔλειπαν καὶ νὰ τακτοποιήσουμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου, ἀλλιώτικα θὰ ἔχανε ἡ ἄδεια τὴν ἰσχύ της.

Τὸ Δ. Σ. ἀπεφάσισε σὲ ἔκτακτο συνεδρίαση νὰ ἐπιτύχη τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Συμβολαίου μὲ κάθε προσωπικὴ θυσία τῶν μελῶν του. Εἶχε τὴν συνείδηση τοῦ χρέους καὶ ὄχι τῆς εὐθύνης, γιατὶ δὲν εἶχε εὐθῦνες, ἀφοῦ οἱ συνεταῖροι δὲν ἦσαν ἐν τάξει.

Τὸ συμβόλαιο συνετάχθη στὸν Συμβολαιογράφο κ. Πολυκαλᾶ ποὺ ἐδέχθη τὴν ἄποψη τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» ὅτι δὲν ἰσχύει ἡ ἀνακλητικὴ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας ὡς παράνομος (ἀκόμη οὔτε ὁ νέος κ. Ὑπουργὸς Γεωργίας εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν μὴ ἰσχὺ τῆς ἀνακλητικῆς ἀποφάσεως, οὔτε τὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας εἶχε ἐκδώσει τὴν ἀπόφασή του ποὺ εἶναι σύμφωνη μὲ τὴν ἄποψη τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ»), Τὴν 11 1)2 τὴν νύκτα τῆς 8ης Ἰανουαρίου εἶχε ὑπογραφῆ τὸ συμβόλαιο ὑπ' ἀριθ. 27386)1952, μὲ τὸ ὁποῖο ἀγοράσαμε τὴν ὑπόλοιπο γιὰ τὴν συμπλήρωση τῶν 350 στρεμμάτων ἔκταση. Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. εἶχαν ἀναλάβει μὲ προσωπικὴ τους ἐγγύηση νὰ πληρώσουν χρέος 25.000.000 τὴν ἑπομένη τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Συμβολαίου καὶ 80.000.000 μετὰ 20ήμερον. Ἐκτὸς αὐτοῦ, κατώρθωσαν νὰ γίνῃ κατὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου, νέα δωρεὰ τῶν συνιδιοκτητῶν, μείωση τοῦ τιμήματος περίπου 25.000.000. Μετὰ τὴν καινούργια αὐτὴ μείωση τοῦ τιμήματος, οἱ ἰδιοκτῆται εἰσέπραξαν γιὰ ὅλη τὴν ἔκταση ποὺ μᾶς μετεβιβάσθη, τὰ 350 στρέμματα, 1000 χρυσὲς λίρες ἀγγλίας περίπου λιγώτερες ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ συμφωνία ποὺ ἔγινε μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 7671)1950 Συμβόλαιο. Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλύτερη πρακτικὴ ἐπιτυχία τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» ποὺ ὀφείλεται μὲν στὴν δραστηριότητα καὶ ἐπιμονή τους, ἀλλὰ ἐπιτελέστηκε χάριν τῶν πνευματικῶν σκοπῶν τοῦ συνεταιρισμοῦ. Τὰ χρήματα ἐπληρώθησαν ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν χάρις στὴν ἀκατάπονητη προσπάθεια ὅλων τῶν μελῶν τοῦ Δ. Σ., κυρίως ὅμως τοῦ Προέδρου κ. Ἰ. Παπαδοπούλου, ποὺ ἔχοντας ἀνωτέραν συνείδησιν τοῦ λόγου τιμῆς σᾶν ἔμπορος ἀλλὰ καὶ ἀπὸ οἰκογενειακὴ παράδοση, ἔσπευσε νὰ ἐγγράψῃ ἐκλεκτοὺς συνεταίρους καὶ ἔτσι τάχιστα συνεπληρώθη τὸ μεγάλο ποσὸν ποὺ ἐπιστώθη ὁ συνεταιρισμός. Καὶ ἐνῶ αὐτὰ πραγματοποιοῦσε τὸ Δ. Σ. ἡ μικρὴ ὁμάδα τῶν κακῶν συνεταίρων μαζὶ μὲ τοὺς ἐκτὸς τοῦ συνεταιρισμοῦ ἀντιδρῶντες στὸ ἔργο του, ἀνέπτυξαν παραλλήλως μιὰν ἀντίθετη δράση πρὸς τὸν ἀπροκάλυπτο πλέον σκοπὸ νὰ διαλύσουν τὸν συνεταιρισμό, ἀντὶ πάσης θυσίας, χωρὶς τίποτα νὰ ἐπιδιώκουν τὸ συγκεκριμένο, χωρὶς νὰ λένε οὔτε τὴν ἀλήθεια. Τερατώδεις πληροφορίες κυκλοφοροῦσαν στοὺς συνεταίρους. Εἶπαν ὅτι τὰ χρήματα τὰ κατασπατάλησε τὸ Δ.Σ. Διέδοσαν ὅτι τὰ οἰκόπεδα τὰ ὑποθήκευσε τὸ Δ. Σ. καὶ ὅτι δὲν τὰ ἔχει ἀγοράσει, ἀγνοοῦντες δῆθεν τὰ ὑπογραφέντα συμβόλαια. Κυκλοφοροῦσαν ἐπίσης τὴν πληροφορία ὅτι οὔτε ἔγιναν οὔτε θὰ γίνουν τὰ σχέδια τοῦ κ. Πικιώνη ἐνῶ εἶχαν ἤδη ἑτοιμασθῆ καὶ ὑποβληθῆ πρὸς ἔγκρισιν. Τέλος ὅτι ὁ Δήμαρχος Γλυφάδας. δὲν ἐνέκρινε τὸ σχέδιον—ἀληθὲς αὐτὸ—καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἐγκριθῆ, ἐνῷ παραλλήλως ἐδημοσιεύοντο στὸν ἡμερήσιο τύπο ἀνακοινώσεις τοῦ Δημάρχου Γλυφάδας, ὅτι δὲν θὰ ἐγκριθοῦν τὰ σχέδια τῶν ἐκτάσεων πέριξ τῆς Γλυφάδας ποὺ ἀγόρασαν οἱ διάφοροι συνεταιρισμοί, γιατὶ οἱ ἐκτάσεις εἶναι ἀναδασωτέες.

Μέσα εἰς αὐτὸν τὸν ἄθλιο κύκλο τῶν συκοφαντιῶν τὸ Δ. καὶ Ε. Σ. μὲ πλήρη ἑνότητα. ἔχοντας κοντά του τὸν ἐκλεκτὸ Ἕλληνα διανοητὴ κ. Δ. Πικιώνη, καὶ ὅλους τοὺς συνεταίρους ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν δημιουργικὴ προσπάθεια τοῦ Δ. Σ. συνέχιζαν τὸ ἔργο, ἀντιμετωπίζοντας μὲ περιφρόνηση τὶς μικρότητες καὶ τὶς συκοφαντίες τῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων. Μήπως στὸν Περικλῆ καὶ στὸν Φειδία δὲν εἶπαν οἱ κακοὶ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς τους ὅτι σπαταλοῦσαν τὸ Δημόσιο χρῆμα; μήπως ἡ διχόνοια καὶ ἡ ταπεινὴ ἀντιδικία, ἡ ἀρνητικὴ καὶ στεῖρα κριτικὴ δὲν εἶναι ἡ κακὴ μοῖρα ποὺ παρακολουθεῖ τὸ Ἔθνος; μήπως ὑπῆρξε ἐποχὴ ἱστορικὴ ποὺ νὰ μὴν ἐκδηλωθῆ στὴν Ἑλλάδα ἀντίδραση στὶς δημιουργικὲς προσπάθειες; Ἡ «ΑΙΞΩΝΗ»

ἔγινε γιὰ νὰ πολεμήση ἀκριβῶς τὴν ἄρνηση καὶ τὴν φθορά· εἶναι ἡ δημιουργικὴ πορεία τοῦ ἔθνους στὴν παροῦσα στιγμή. Στὴν ἄρνηση ἀπάντησε μὲ θέση καὶ δημιουργία.
Τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1952 ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς κ. κ. Δ. Πικιώνη, Α. Παπαγιαννόπουλο καὶ Ν. Πουλιόπουλο, ὑπέβαλε στὴν Δημαρχία Γλυφάδας τὸ πολεοδομικὸ σχεδιάγραμμα τοῦ ΑΙΞΩΝΙΚΟΥ οἰκισμοῦ. Τὴν 18ην Φεβρουαρίου 1952 τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο Γλυφάδας ἀπέρριψε τὴν αἴτησίν μας περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ σχεδίου Γλυφάδας. Τὴν ἀπορριπτικὴ ἀπόφαση τὸ Δ. Σ. μὲ νέα αἴτησή του, ὅπου ἐξηγοῦσε τοὺς σκοποὺς τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ, ὑπέβαλε στὸ ἁρμόδιο Τμῆμα τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας. Ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία, μετὰ μελέτη τοῦ σχεδίου Πικιώνη καὶ αὐτοψία, ἐνέκρινε κατ' ἀρχὴν αὐτὸ τὸ σχέδιο, μὲ ἀφαίρεση ἑνὸς μικροῦ τμήματος πρὸς τὸν λόφο, λόγῳ μεγάλης κλίσεως, ἀλλὰ ἔθεσε ὡς ὅρους αὐτοὺς ποὺ ἀναφέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 79130)2353 ἀπόφασις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Προνοίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ σοβαρότερος εἶναι ὅτι ὁ συνεταιρισμὸς πρέπει νὰ καταθέση χρηματικὴ ἐγγύηση ὅτι θὰ ἀνοικοδομήση τὰ οἰκόπεδα τμηματικῶς. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας κ. Γ. Κασιμάτης ποὺ παρακολουθεῖ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν προσπάθεια τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» ἔσπευσε νὰ συνηγορήση στὸν Ὑπουργὸ Προνοίας κ. Ζαΐμη, παρουσιαζόμενος προσωπικῶς μὲ ἐπιτροπὴ τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» γιὰ τὴν ἄρση τῶν περιορισμῶν τῆς δ)γῆς αὐτῆς. Ὁ κ. Ζαΐμης, γνωρίζοντας καὶ αὐτός, ὅπως μᾶς ἐδήλωσε, τὴν ὑπόθεση τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» ἀπὸ προσωπική του ἐπίσης παρακολούθηση τῆς προσπαθείας, ἔδωσε ἐντολὴ στὴν ὑπηρεσία νὰ μελετήσει μαζί μας τὸν τρόπο τῆς ἄρσεως τῶν περιορισμῶν.
Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργο ποὺ συνετελέσθη μέχρι σήμερα.

★

Εἶναι ἀναγκαῖο τώρα νὰ κάνουμε ἕνα ἀπολογισμὸ μὲ ἀριθμούς. Θὰ ἀναφερθοῦμε στὴν πορεία τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» ἀπὸ τὸν Μάϊο τοῦ 1950. Θὰ συγκρίνουμε ἐπίσης τὸ ἔργο ποὺ ἔθεσε ὡς σκοπό της μὲ τοὺς σκοποὺς ἄλλων οἰκοδομικῶν συνεταιρισμῶν. Ἐπίσης θὰ συγκρίνουμε τὶς δαπάνες μας γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα Μαΐου 1950—Δ)βρίου 1951 μὲ τὶς δαπάνες ἄλλων συνεταιρισμῶν. Τέλος θὰ ἀναφέρουμε μὲ ἀριθμοὺς τί ἐπιτύχαμε περισσότερα αὐτῶν ποὺ ὑποσχεθήκαμε.
Τὸ πρῶτο πρακτικὸ ἱδρύσεως τῆς «ΑΙΞΩΝΗΣ» τὸ ὑπέγραψαν ὡς Πρόεδρος ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας ἅγιος Νικόλαος Πυρναρῆς, ὁ πηγαδᾶς Μωραΐτης ὡς Γεν. Γραμματεύς, ὁ πολύτεκνος Νταμαρτζῆς Καμακάρης ὡς ταμίας, ὁ δικηγόρος Ν. Πουλιόπουλος ὡς Νομικὸς Σύμβουλος καὶ εἰκοσιτρεῖς ἄλλοι ἄστεγοι βιοτέχνες, ἐργάτες, ψαράδες, ὑπάλληλοι κάτοικοι τῆς Γλυφάδας (Μαυρογιάννης, Δεληγιάννης, Βιδάλης, Σφέτσας, Βιτάλης, Χαλδαῖος, Φραγκόπουλος, Ὀρφανίδης.
Ἡ πρώτη γενικὴ συνέλευση μὲ τοὺς εἰκοσιεπτά, ἔγινε στὸ ὕπαιθρο, σὲ ἕνα μισοχτισμένο μαγαζάκι στοῦ Κασκαβέλη. Ἐκεῖ εἶχαν τοιχοκολληθῆ οἱ πρῶτες χειρόγραφες εἰδοποιήσεις, ποὺ προσκαλοῦσαν τοὺς ἀστέγους νὰ ἐγγραφοῦν μέλη στὸν συνεταιρισμό. Στὸ ἴδιο μαγαζάκι μίλησαν σὲ λίγες μέρες, ὅσο πιὸ ἁπλᾶ μποροῦσαν μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τους ὅμως, ὁ μουσουργὸς Ἰωσὴφ Γκρέκας, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου Δ. Πικιώνης, ὁ ἀρχαιολόγος Παπαγιαννόπουλος, ὁ γιατρὸς Μπλαΐης καὶ ὁ λογοτέχνης Μεραναῖος. Μίλησαν γιὰ τὴν γνήσια Ἑλληνικὴ παράδοση, ποὺ μᾶς διδάσκει πῶς πρέπει νὰ βοηθήσουμε τὸ λαὸ νὰ λύσει τὰ ὑλικά του προβλήματα καὶ νὰ συντηρήσει τὴν συνέχεια καὶ τὴν ἀξία της. Τότε ὁ συνεταιρισμὸς ὀνομάστηκε «ΑΙΞΩΝΗ», παίρνοντας τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου Δήμου (πρότασις τοῦ ἀρχαιολόγου Παπαγιαννόπουλου) καὶ ἔθεσε ὡς σκοπό του νὰ φιάξῃ τὰ σπίτια τοῦ νέου οἰκισμοῦ, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ παράδοση τοῦ τόπου μας. Ὁ ταμίας συγκέντρωσε 600.000 ἀπὸ 42 μέλη· κανεὶς δὲν πῆρε καὶ κανεὶς δὲν ἐζήτησε ἀπόδειξη. Ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλο εἶχε θεμελιώσει τὴν συλλογικὴ αὐτὴ προσπάθεια καὶ ὁ ἄφρων ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς μεγίστου σκοποῦ συνεκόλλιζε τοὺς πρώτους αὐτοὺς «ΑΙΞΩΝΕΙΣ». Μέχρι τότε δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ συμφωνία οὔτε πρόβλεψις γιὰ τὴν περιοχὴ ὅπου θὰ χτιζόταν ἡ «ΑΙΞΩΝΗ». Ὑπῆρχαν μόνον ἀνάγκες καὶ ἰδέες. Ἔγινε ἡ πρώτη κροῦσις πρὸς τοὺς ἰδιοκτῆτες τῆς περιοχῆς ποὺ ἀγόρασε τὴν 2α Ἰουλίου τοῦ 1950 ὁ συνεταιρισμὸς τῶν Ἐργατικῶν στελεχῶν, σὲ ἀπόσταση 3 χιλ. ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Νικολάου. Οἱ ἰδιοκτῆτες Νάσος, Στέφας κλπ ζήτησαν 18 λίρες κατὰ στρέμμα, προθεσμία ἐξοφλήσεως δυὸ μηνῶν καὶ προκαταβολὴ τὸ 1]3. Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ γίνη καμμιὰ συζήτηση σοβαρὰ ἀπὸ τὴν ΑΙΞΩΝΗ, γιὰ καμμιὰ περιοχή, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ προϋπόθεση, οὔτε οἰκονομικὴ οὔτε καὶ τὰ ἀκατάλληλα ἀκόμη πρόσωπα ποὺ ἦταν δυνατὸν νὰ ἀποτελέσουν ἐγγύηση γιὰ ἄμεσο συγκέντρωση χρημάτων. Οἱ ἱδρυταὶ ὅμως εἶχαν πίστη καὶ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ ἔργο ποὺ εἶχαν ὁραματισθῆ, προπάντων διαυγῆ προοπτικήν. Ἔσπευσαν νὰ ἐξεύρουν τὴν περιοχή. Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἔρευνα τῶν τίτλων τῆς περιοχῆς Γλυφάδας, ἀνεκάλυψε (αὐτὴ εἶναι σωστὴ διατύπωση) ὅτι ὑπῆρχε μιὰ ἐξαίρετη περιοχή, παρόδια ἐγκεκριμένου δρόμου ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὸ ρέμμα Γλυφάδας Βούλας καὶ τὴν Βίλλα Εὐγενίδου καὶ τελείωνε στὶς ποιμενικὲς καλύβες, ἴσως λησμονημένη ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες Γλυφάδας Καραπάνου, Ζέππους, Ζαμάνου, Εὐγενίδη κλπ. κατόχους ὁλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως τοῦ προαστείου, ποὺ προφανῶς δὲν γνώριζαν τὴν ἀκριβῆ τοποθεσία καὶ ἀξία της. Γιατὶ δὲν ἐξηγεῖται πῶς ἐνῶ ἡ περιοχὴ τῶν ἰδιοκτητῶν Στέφα, Νάσου κλπ. ἐκτὸς σχεδίου καὶ αὐτὴ κατωτέρα ἀναμφισβήτητα τῆς ἀνακαλυφθείσης, ἀφοῦ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀπεῖχε ἀπὸ τὸν κεντρικὸ δρόμο Βουλιαγμένης 2 χιλιόμετρα καὶ προσεφέρθη 18 λίρες ἀγγλίας ἐνῶ τῆς Καραπάνου κ.τ.λ. μὲ 12 λ. τὸ στρέμμα. Μετὰ τὸν προσδιορισμὸ τῆς τιμῆς τῆς περιοχῆς ποὺ ζήτησε νὰ ἀγοράση ἡ Αἰξωνὴ ποὺ ἦταν ἀσφαλῶς ἐξαίρετη, ἔπρεπε νὰ γίνη ἡ συμφωνία. Καὶ ἔγινε ὅπως ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, χωρὶς χρήματα χωρὶς προκαταβολές, χωρὶς συμβόλαιο.
Ἔτσι ὁ συνεταιρισμὸς «ΑΙΞΩΝΗ» ἐδέσμευσε τοὺς ἰδιοκτῆτες μὲ τὴν ὑπογραφὴ τῆς ἐπιστολῆς ἐκ μέρους των τὴν 10η Ἰουνίου 1950. Τὴν 2α Ἰουλίου 1950 ὁ συνεταιρισμὸς τοῦ ἐργατικῶν στελεχῶν ὑπέγραψε τὸ ὑπ' ἀρ. 16589 συμβόλαιο στὸν Σ]φο Α. Παπαδημητρίου καὶ ἀγόρασε τμῆμα περιοχῆς ἐκτὸς σχεδίου, συνέχεια τῆς δικῆς μας, ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες Νάσο, Στέφα μὲ 19 χ.λ. ἀγγ. κατὰ στρέμμα, κατέβαλε τὸ τίμημα μέρους τῆς ἐκτάσεως καὶ προσυμφώνησε νὰ ἀγοράση τὴν ὑπόλοιπο ἔκταση, μὲ τὴν τρέχουσα ἑκάστοτε τιμὴ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς πληρωμῆς. Σήμερα ἀγοράζει ἀκόμη ἀλλὰ μὲ τιμὴ 40 λιρῶν. Ἀγόρασε ἀπὸ 19 - 40 λίρες κατὰ διαστήματα ἀπὸ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1950 μέχρι σήμερα. Τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸ ὑπ' ἀρ. 17190]1950 συμβόλαιο τοῦ ἰδίου Σ)φου ὁ συνεταιρισμὸς τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως τραυματιῶν πολέμου 1940—41 ἀγόρασε στὴν ἴδια περιοχὴ ἔκταση μὲ 35 χ.λ. ἀγγλίας τὸ στρέμμα.
Ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες Καρσπάνου, Ζέππου κλπ. ποὺ μᾶς ἐπώλησαν τὴν ἔκταση τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ, ἀγόρασεν τὴν ἐν συνεχείᾳ ἔκταση, πολὺ κατωτέρας ἀξίας, μὲ τὸ ὑπ' ἀρ. 8161]1 - 3 - 1951 συμβόλαιο τοῦ Σ]φου Ρ. Γαρταγάνη, ὁ συνεταιρισμὸς Υ'παλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν ἀντὶ δρχ. 4.167.000 κατὰ στρέμμα καὶ μὲ τὸ ὑπ' ἀρ. 9877] Ἀπριλίου 1952 συμβόλαιο τοῦ ἰδίου Σ]φου ὁ συνεταιρισμὸς Καφεπωλῶν Ἀθηνῶν ἀντὶ δρ. 5.625.000 ἐν συνεχείᾳ, ἀκόμη πολὺ κατωτέρας ἀξίας ἔκταση. Τὴν ἰδιαιτέρα τουριστικὴ ἀξία τῆς ἐκτάσεως ποὺ ἀγοράσαμε, ἀναφέρει καὶ αὐτὴ ἡ ἀπορριπτικὴ ἀπόφασις περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ σχεδίου πρὸς «ΑΙΞΩΝΗΝ», τῆς Δημαρχίας Γλυφάδας μὲ τὴν φράση « . . . περιοχῆς τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ . . . ποὺ εἶναι αὐτὴ εἰς τὸ μᾶλλον Τουριστικὸν σημεῖον. . . (Γλυφάδας)».
Μὲ αὐτὴν τὴν σύγκριση πείθεται ὁ καθένας πόσο συμφέρουσα ἀγορὰ ἔκαμε ἡ «ΑΙΞΩΝΗ» μὲ τὴν θαρραλέα ἐκ μέρους τῶν ἱδρυτῶν καὶ τοῦ Δ.Σ. ἀνάληψη εὐθυνῶν, πέραν τῶν δυνατῶν καὶ πραγματοποιησίμων προβλέψεων καὶ περισσότερο μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῶν πνευματικῶν της ἐπιδιώξεων.

★

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίση ἡ ΑΙΞΩΝΗ τὴν συγκοινωνιακὴ ἐξυπηρέτησή της μὲ τὴν Ἀθήνα, ἔπρεπε νὰ κατασκευασθῆ ἡ ὁδὸς ἁγίου Νικολάου, ποὺ συνδέει τὴν λεωφόρο Βουλιαγμένης ἀπὸ τὴν 6η στάση μὲ τὴν «ΑΙΞΩΝΗ». Ἔτσι μικραίνει ἡ ἀπόσταση Ἀθηνῶν ΑΙΞΩΝΗΣ τρία χιλιόμετρα καὶ ἂν καθιερωθῆ ἀπὸ τώρα τὸ δρομολόγιο τοῦ ἁγίου Νικολάου νὰ περνάει ἀπὸ τὸν ὁμώνυμο δρόμο, θὰ ἔχουμε ἐξασφαλίσει τὴν συγκοινωνία πρὶν χτιστῆ ὁ συνοικισμός.
Οἱ ἱδρυταί, μὲ τοὺς ΑΙΞΩΝΕΙΣ ἐργάτες, ἀντὶ νὰ ἐπιβαρύνουν τὸ ταμεῖον τοῦ συνεταιρισμοῦ, ἀνέλαβαν τὴν πρωτοβουλία ἑνὸς ἐράνου στοὺς κατοίκους τῆς συνοικίας ἁγίου Νικολάου. Γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ δρόμου 40 ἐργάτες πρόσφεραν δωρεὰν 80 ἡμερομίσθια, ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐράνου συγκέντρωσε ἀπὸ τοὺς κατοίκους 6.000.000 καὶ ὁ συνεταιρισμὸς πιστοδότησε τὸ ἔργο μὲ ἄλλα 12.950.000, μὲ τὴν προοπτικὴ ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἰσπραχθῆ ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἁγ. Νικολάου. Ἔτσι μέσα σὲ δυὸ μῆνες ἔγινε ὁ δρόμος αὐτός, ἑνὸς χιλιομέτρου μήκους καὶ 12 μ. πλάτους, ποὺ καθιέρωσε τὴν ΑΙΞΩΝΗ στοὺς κατοίκους Γλυφάδας καὶ ἀπέδειξε ὅτι ἡ πρωτοβουλία μας ἀποβλέπει στὴν πρόοδο ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς Γλυφάδας καὶ τὴν πραγματοποιεῖ μὲ τὰ πιὸ ἐλάχιστα μέσα. Ἡ ἀξία τῆς Λεωφόρου ποὺ κατασκευάσθηκε εἶναι 50.000.000 τοὐλάχιστον καὶ διετέθησαν μόνον 21.000.000. Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι γιὰ μιὰ ἁπλῆ ἐπισκευὴ ἑνὸς τμήματος 500 περίπου μέτρων τῆς ὁδοῦ Ξάνθου ποὺ κατεστράφη καὶ πάλιν σὲ δυὸ μῆνες ὁ Δῆμος Γλυφάδας ἐδαπάνησε περίπου 10.000.000. Τέλος πρὸ ἡμερῶν ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Συγκοινωνιῶν νὰ περνάη τὸ λεωφορεῖο τῆς συγκοινωνίας Ἀθηνῶν— Γλυφάδας ἀπὸ τὸν νέο δρόμο μὲ τέρμα τὴν Ἐκκλησία ἁγίου Νικολάου. Ἂν κατασκευασθοῦν ἄλλα 600 μέτρα, ἡ συνέχεια τοῦ δρόμου, ἡ συγκοινωνία ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ τέρμα τὴν ΑΙΞΩΝΗ. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνεταιρισμοὺς ποὺ ἀγόρασαν τὶς γύρω περιοχὲς δὲν πραγματοποίησε τέτοιες ἐπιτυχίες στὸ θέμα τῆς συγκοινωνίας, οὔτε τὸ ἀντιμετώπισαν κἂν.
Οἱ κ. κ. Δ. Πικιώνης, Ν. Πουλιόπουλος, Α. Παπαγιαννόπουλος, Φ. Βανδῶρος καὶ Χ. Διαπούλης μὲ τοὺς εἰδικοὺς κ.κ. Καρακασώνη ὑγιειονολόγο καθηγητὴ τοῦ Πολυτεχνείου καὶ Ψαριανὸ γεωλόγο, ἐρεύνησαν τὴν περιοχὴ γιὰ νερὸ μὲ τὴν προοπτικὴ γεωτρήσεως. Ἐδοκίμασαν τὸ νερὸ τοῦ Κοσμᾶ Μαυρίδη, ποὺ βρίσκεται πλάϊ στὴν «ΑΙΞΩΝΗ» σὲ ἀπόσταση 30 μέτρων καὶ ἀποδίδει 20 κυβικὰ τὴν ὥρα. Οἱ ἀνωτέρω εἰδικοὶ ἀνέλαβαν νὰ μελετήσουν τὸ θέμα τῆς ὑδρεύσεως καὶ τῶν ἀποχετευτικῶν ἔργων τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ. Τὸ ζήτημα μελετᾶται ἐπίσης καὶ ἀπὸ ἐπιτροπὴ τοῦ Συνεταιρισμοῦ καὶ ἡ λύση του εἶναι κατ' ἀρχὴν δυνατή, δηλαδὴ ὑπάρχουν νερὰ γύρω μας πόσιμα ἐκτὸς τῶν ἰαματικῶν πηγῶν ποὺ ἐξασφαλίζουν ἐπαρκῶς τὴν ὕδρευση τοῦ οἰκισμοῦ καὶ δὲν μένει παρὰ νὰ βρεθῆ ὁ συμφερώτερος τρόπος ρυθμίσεως τοῦ ὅλου ζητήματος γιὰ τὴν ὕδρευση (σωληνώσεις, γενικὲς ὑδραυλικὲς ἐγκαταστάσεις κλπ.).
Ἡ ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ, πραγματοποιεῖ ἕναν βασικὸ σκοπό μας, στὸν πνευματικὸ τομέα. Ἡ γενικὴ ἀντίληψις εἶναι ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου ἡ ἔκδοσή του ἀποτελεῖ ἕναν σταθμὸ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ περιοδικὸ τύπο. Τὰ θέματα ποὺ θέτει καὶ οἱ συνεργάτες που ἐξησφάλισε ἔκαμαν τὴν «ΑΙΞΩΝΗ» ἀναμφισβήτητα τὸ περιοδικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Παραδόσεως. Ἡ ἐπικουρία στὸ ἔργο ποὺ ἐπιτελεῖ ὁ συνεταιρισμός, ἀπὸ τὸ περιοδικὸ εἶναι φανερή. Ἂν ὁ συνεταιρισμὸς δὲν εἶχε τὸ περιοδικό, εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ ἠθικὴ ἀκτινοβολία τῆς προσπαθείας του θὰ ἦταν μηδαμινὴ καὶ θὰ περιοριζόταν στὰ οἰκόπεδα, σὲ μιὰ ταπεινὴ καὶ συνήθη οἰκονομικὴ ἐπιδίωξη. Τὸ περιοδικὸ μᾶς ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους οἰκοδομικοὺς συνεταιρισμοὺς καὶ δίνει τὸν πραγματικὸ χαρακτῆρα στὴν προσπάθειά μας. Συγχρόνως ἐπαληθεύει τὶς ἐπαγγελίες μας, γιὰ τὴν μελέτη καὶ καλλιέργεια τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως, βασικό μας σκοπὸ καὶ συνδέει τοὺς συνεταίρους μὲ τὰ διοικητικὰ ὄργανα τοῦ συνεταιρισμοῦ ποὺ πληροφοροῦνται γιὰ τὴν πορεία τῶν ἐρ-

γασιῶν του. Εἰς τὸν τομέα τῆς πνευματικῆς δράσεως τοῦ συνεταιρισμοῦ περιλαμβάνεται καὶ ἡ κινηματογράφηση τοῦ παναρχαίου μνημείου τῆς λαϊκῆς τέχνης, τῆς σπηλιᾶς τοῦ Νυμφολήπτου καὶ τῶν πρώτων λαϊκῶν ἑορτῶν τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ (καθαρὴ Δευτέρα στὴν ΑΙΞΩΝΗ—Ἑλληνικὸ γλέντι στὶς γυναῖκες τοῦ Διεθνοῦς συνεδρίου). Ἡ δοκιμαστικὴ αὐτὴ ταινία, δείχνει τί μπορεῖ νὰ δώσει τὸ καλλιτεχνικὸ κινηματογραφικὸ συνεργεῖο τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ στὸ θέμα τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως. Ο οἰκονομικὸς ἐξ ἄλλου ἀπολογισμὸς τοῦ περιοδικοῦ καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς δράσεως τοῦ συνεταιρισμοῦ εἶναι κάτι ποὺ δείχνει καὶ πάλι τὴν στοργὴ τῶν ἱδρυτῶν καὶ τοῦ Δ.Σ. γιὰ τὰ χρήματα τοῦ συνεταιρισμοῦ. Τὰ ἔξοδα γιὰ τὴν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ ἐπὶ ἕνα ἔτος καὶ τὴν κινηματογράφηση, εἶναι δρ. 36.946.500. Ἔναντι αὐτῶν ἐπραγματοποιήθησαν εἰσπράξεις περιοκοῦ 38.403.526, ἡ δὲ ἀποθήκη τοῦ περιοδικοῦ ἔχει ὑλικὸ (τόμους δεμένους, χαρτὶ κλπ. (ἀξίας 28.560.000. Τὸ περιοδικὸ δηλαδὴ ἄφησε κέρδη εἰς τὸν συνεταιρισμό.
Γιὰ τὰ ἔξοδα καὶ τὶς πληρωμὲς τοῦ συνεταιρισμοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1950 καὶ 1951 παραπέμπω στὸν δημοσιευόμενο ἰσολογισμό. Ἀναφέρω μόνον ὅτι ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τῶν δύο ἐτῶν ἦσαν 245.121.663. Ἀναλογία δηλαδὴ 10.000.000 κατὰ μῆνα. Σ' αὐτὰ περιλαμβάνονται οἱ δαπάνες ἐνοίκια γραφείου, διαφημίσεις, μισθοὶ καὶ ἀξία ἐργασίας δώδεκα μηχανικῶν καὶ τοῦ κ. Πικιώνη ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τοπογράφηση, περιμετρικά, πολεοδομικὸ καὶ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια. Ἐπίσης τὰ ἔξοδα τίτλων καὶ Νομικοῦ Συμβούλου, τῶν συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ καὶ δέκα ἄλλων ὑπαλλήλων ἀνωτέρας κλάσεως. Δὲν ἀναφέρονται στὰ βιβλία τοῦ συνεταιρισμοῦ καὶ στοὺς ἰσολογισμοὺς ὅτι ξόδεψαν πέραν τῶν ἐξόδων ποὺ ἀναφέραμε οἱ ἱδρυταί. Αὐτὰ ἐλπίζουμε νὰ τὰ μνημονεύσουν κάποτε αὐτοὶ ποὺ παρηκολούθησαν τὴν ΑΙΞΩΝΗ ἀπὸ τὴν ἵδρυσή της.

Ἡ ΑΙΞΩΝΗ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 7671 προσυμφώνου ἔπρεπε νὰ πληρώση ἀγοράζοντας 350 στρέμματα 885.937.500 δηλ. 306.250 στρ.×12 £ = 3675
(ἀπορίας) 43.750 » × 6 » = 262.50
3937.50=885.937.500

Ἀγοράσαμε μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 7671[1950 συμβόλαιο τοῦ Ρήγα Γαρταγάνη	στ. 70	ἐπλ.	δρ.	145.200.000
μὲ τὸ ὑπ' ἀρι 8084]16-12-50 τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου	» 60	»	»	164.151.980
» » 8252]12-5-51 » » »	στρέμ. 46.790	»	»	114.808.320
» » 27386[8-1-51 » Σ)φου Πολυκαλᾶ	» 173.210	»	»	327.501.120
Σύνολον	350			751.661.420
κατεβάλαμεν ἔναντι ἀποδείξεων				45.200.000
Σύνολον				796.861.420

ἄρα κατεβάλαμεν λιγώτερα διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν οἰκοπέδων καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν συμβολαιογραφικὴ συμφωνία δρχ. 89.076.080. Εἰς τὸ ποσὸν αὐτὸ πρέπει νὰ προστεθοῦν δραχ. 21,046.263,75 ἀξία τῆς δωρεᾶς Εὐγενίδου, ποσὸν ποὺ δὲν ἐπληρώθη, ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ μεριδίου του, ἐκ τῆς μεταβιβασθείσης ἐκτάσεως, Ἔτσι τὸ σύνολον τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ συμφωνία τοῦ συμβολαίου 7671 γίνεται 110.122.343. Εἰς αὐτὸ πρέπει ἐπίσης νὰ προστεθῆ καὶ ἡ ἀξία τῆς δωρεᾶς ὑπὲρ τῶν ἀπορωτέρων συνεταίρων ποὺ ἔγινε μὲ τὸ πρῶτο συμβόλαιο 7671 δρ. 59.102.000. Ἡ δωρεὰ ἑπομένως τῶν ἰδιοκτητῶν ὑπὲρ τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ εἶναι δρχ. 169.224.343, Κατὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐμειώθη τὸ τίμημα τῶν 12 Λ. κατὰ στρέμμα ποὺ εἴχαμε συμφωνήσει. Ποιὸ ἀναλυτικά. Μᾶς μετεβιβάσθησαν μὲ τὰ ὑπ' ἀριθμ. 7671, 8051, 8252 καὶ 27386 στρέμματα 350×12 Λ.=4.200 Λ. χ. 225.000=945.000.000. ἐπληρώσαμε 775.815.157.25 (796.861.420 ποσὸν τῶν συμβολαίων ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπεστράφησαν μέσω Τραπέζης Ἑλλάδος δρχ. 21.046.263,75 τῆς δωρεᾶς Εὐγενίδου). Σύνολον δωρεᾶς 170.000.000. Ἡ συμφωνηθεῖσα λοιπὸν τιμὴ τῶν 12 Λ. κατὰ στρέμμα ἔγινε οὐσιαστικὰ 10 Λ. Τὸ ποσὸν αὐτὸ κατόρθωσαν οἱ ἱδρυταὶ καὶ τὸ Δ.Σ. νὰ κερδίσουν ὑπὲρ τοῦ συνεταιρισμοῦ μὲ τὴν προβολὴν τῶν πνευματικῶν ἐπιδιώξεων τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ ποὺ τὶς κατενόησαν οἱ ἰδιοκτῆτες. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ΑΙΞΩΝΗΣ. Ὁ δρόμος εἶναι δύσκολος καὶ τὸ ἔργο μεγάλο. Ἐμεῖς κάναμε τὴν ἀρχὴ μὲ ὅσες δυνάμεις μπορούσαμε νὰ διαθέσουμε. Τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ πραγματοποιήσαμε ἴσως νὰ μὴν εἶναι μεγάλο. Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσει τὶς καλές μας προθέσεις, τὴν ἀξία τοῦ ὁραματισμοῦ καὶ τὸ « Ἑλληνικόν» μας πάθος.

Ν. Δ. Π.

ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΑΡΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΝΑΔΑΣΩΣΕΩΣ

Περὶ μερικῆς ἄρσεως τῆς ἀναδασώσεως ἐξ ἐκτάσεως τῆς θέσεως «Πουρναρὴ» τῆς περιφερείας Γλυφάδος.

ΠΑΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 150 τοῦ νόμου 4173 «περὶ Δασικοῦ Κώδικος» καὶ πρότασιν τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Γεωργίας Ὑπουργοῦ, στηριζομένην εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 61 ἐ. ἔ. σύμφωνον γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Γεωργίας Τεχνικοῦ Συμβουλίου Δασῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Αἴρομεν τὴν ὑφισταμένην πρᾶξιν ἀναδασώσεως ἐξ ἰδιωτικῆς ἐκτάσεως τετρακοσίων περίπου στρεμμάτων τῆς θέσεως «Πουρναρὴ» τῆς περιφερείας Γλυφάδος Ἀττικῆς, ἐμφαινομένης εἰς τὸ προσηρτημένον τῷ παρόντι διάγραμμα τοῦ Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ Ἀρμάνδου Λ. Καστραβέλλη ὑπὸ κλίμακα 1 : 1000, ὑπὸ στοιχεῖα Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ, Σ, Α, δεόντως τεθεωρημένον ὑπὸ τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Γεωργίας Ὑπουργοῦ.
Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Γεωργίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἀπριλίου 1952

ΠΑΥΛΟΣ
Β.

Ὁ ἐπὶ τῆς Γεωργίας Ὑπουργὸς
ΣΤΥΛ. ΑΛΑΜΑΝΗΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ συνεταιρισμοῦ «ΑΙΞΩΝΗ» Συν. Π. Ε. καὶ τοὺς Συνδρομητὰς τοῦ ὁμωνύμου περιοδικοῦ.

Εἰδοποιοῦνται τὰ μέλη τοῦ Συνεταιρισμοῦ καὶ οἱ συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ «ΑΙΞΩΝΗ» ὅτι δύνανται νὰ καταθέτουν τὰς ὀφειλάς των, καθυστερουμένας συνεταιρικὰς δόσεις των καὶ συνδρομάς των εἰς τὰ κατὰ τόπους ὑποκαταστήματα τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος εἰς πίστιν τοῦ παρὰ τῷ ὑποκαταστήματι **Μακρᾶς Στοᾶς — Πειραιῶς** λογαριασμοῦ ὑπ' ἀριθ. 1005, τοῦ Συνεταιρισμοῦ «ΑΙΞΩΝΗ».

Ἐπίσης οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἑταῖροι καὶ συνδρομηταὶ δύνανται νὰ καταθέτουν τὰς συνδρομάς των εἰς τὴν «Commercial Bank of Near East Ltd» εἰς πίστιν τοῦ ὡς ἄνω λ)σμοῦ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

Κεντρικὸν Κατάστημα: ὁδὸς Σοφοκλέους 11, τηλ. 30-451 — 30-452.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΘΗΝΩΝ: ὁδὸς Ἀθηνᾶς 14 α'. **Ἀχαρνῶν**: ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114. **Βάθης**: ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15 α'. **Πλ. Ἡρώων**: ὁδὸς Καραϊσκάκη 31. **Καλαμιώτου**: ὁδὸς Κλειτίου 10. **Καλλιθέας**: ὁδὸς Ἰφιγενείας καὶ Λεωφ. Θησέως. **Κάνιγγος**: ὁδὸς Κάνιγγος 5. **Κεραμεικοῦ**: ὁδὸς Πειραιῶς 79. **Κολωνοῦ**: ὁδὸς Συρράκου 5. **Κυψέλης**: ὁδὸς Κυψέλης 86. **Νεαπόλεως**: Γωνία Μαυρομιχάλη - Καλλιδρομίου. **Ν. Ἰωνίας**: ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλατσάτων. **Παγκρατίου**: ὁδὸς Εὐτυχίδου 23. **Πατησίων**: ὁδὸς Πατησίων 165. **Πλάκας**: ὁδὸς Καπνικαρέας 37. **Σωκράτους**: ὁδὸς Σωκράτους.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: **Κεντρικόν**: ὁδὸς Ἰωάν. Δροσοπούλου 15 **Καμινίων**: ὁδὸς Ἀθηνῶν καὶ Ἠπείρου. **Νικαίας**: ὁδὸς Ἀντιοχείας 2.

ΜΑΚΡΑΣ ΣΤΟΑΣ: **Λεωφ. Δ. Γούναρη 3. Τηλ. 40-291—40-422.**

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ: εἰς Ἀγρίνιον, Αἴγιον, Ἀλεξανδρούπολιν, Ἀμαλιάδα, Ἄργος, Ἄρταν, Ἀργοστόλιον, Βαθὺ - Σάμου, Βόλον, Δράμαν, Ζάκυνθον, Ἡράκλειον, Θεσσαλονίκην, Ἰωάννινα, Καβάλαν, Καρδίτσαν, Καρλόβασι, Κέρκυραν, Κομοτινήν, Λαμίαν, Λάρισαν, Ληξούριον, Μυτιλήνην, Νάξον, Ναύπλιον, Πάτρας, Πλωμάριον, Πρέβεζαν, Πύργον, Ρέθυμνον, Ρόδον, Σύρον, Τρίκαλα, Τρίπολιν, Φλώριναν, Χαλκίδα, Χανιά, Χῖον.

Ἀνταποκριταὶ εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν πάσης φύσεως Τραπεζιτικῆς ἐργασίας ὑπὸ τοὺς πλέον συμφέροντας ὅρους.